İNSAN BEYNİNİN, UZAYIN VE ZAMANIN

Bilinmeyen DÜNYASI 23

250 TL. (KDV dahil)

Harran'ın da piramitleri var
Bir ruh romanı yazdırıyor
"Ağlama, tekrar geliyorum"
Dünyanın içi boş mu?
Hayaletler aramızda

KARACAN

Ölen oğlu, k
"Ağla

um!"

sında insanın
nin bir yanını
görüşünü işliyor.

Ölen oğlu, kadına rüyasında şöyle diyordu:

"Ağlama, tekrar geliyorum!"

Halûk Egemen Sarıkaya, bu yazısında insanın dünyadaki her yaşamına kişiliğinin bir yanını olgunlaştırabilmesi için geldiği görüşünü işliyor.

BİLİNMEYENLER SINIFLAMASINA giren pek çok olay, eğer üzerlerinde bilimsel incelemeler yapılırsa, bilinir hale geliyor. Bunların somut yaşamdaki yerleri ve önemleri açıkça ortaya çıkıyor. Her beşer varlığı, dünyaya, defalarca gelir. Her bir yaşamda kişiliğinin bir yanını olgunlaştırmak zorundadır.

Bu olgu, yeraltından çıkarılan eğri büğrü bir cam parçası görünümünde olan bir elmasın, zorlu ve yorucu bir uğraşla işlenerek, pek çok fasetalı ışıl ışıl bir elmas haline getirilmesi gibidir. Her bir yaşam, kişiliğin bir yanını işlemek ve sonunda ışıl ışıl bir kişilik ile dünya okulunu bitirmek içindir. Ne var ki, ham kişiliklerin budanmalarının zorluğu, tekrar doğmaların sayısını sürekli artırıyor.

Harika çocuklar

Bilindiği gibi, harika çocuklar, tekrar doğmak gerçeğinin en özgün kanıtını oluştururlar. Bu olağanüstü özellikler gösteren dâhi çocukların durumunu, Dr. **Bedri Ruhselman**'ın sözleriyle, *"Veraset, veya terbiye ile izah etmek mümkün değildir."* Her yetenek bir çaba sonucu öğrenilmiştir. Bunun istisnası yoktur. Aşağıda bazı örneklerini vereceğimiz küçük dâhilerin yetenekleri ise onlar tarafından bu hayatlarında edinilmediğine göre, muhakkak önceki yaşamlarında kazanılmıştır.

Çocuk besteciler

Mozart, üç yaşında piyano çalmaya, dört yaşında konserler vermeye ve beş yaşında ise besteler yapmaya başladı. On yaşında iken bestelediği iki opera çok beğenildi.

Paganini, dokuz yaşına geldiğinde öyle bir durumdaydı ki, ona öğretmenlik yapacak keman virtüözü kalmamıştı. Çünkü bütün öğretmenlerini aşmıştı. Müzisyen **Pepito Ariola,** üç buçuk yaşında iken yaptığı besteleri bizzat piyano ile çalardı. Bu besteleri gayet mükemmel sonatlardı. Asla çocukça besteler değildi. Öte yandan o yaşta, 80 kişilik büyük bir orkestrayı da başarıyla yönetmekteydi. Bu parçalardan 6 tanesinin İspanya kral ve kraliçesinin huzurunda çalındığı ve onlar tarafından da takdir edildiği biliniyor.

Shirdi Sai Baba (sağda), bir İslam ermişi idi. Şimdi Satya Sai Baba olarak tekrar yaşamaktadır.

Tekrar tekrar doğmak, kişiyi her seferinde daha da olgunlaştırmak içindir. Dünya okulu ancak böyle bitirilebilir (altta).

Bilim alanında

Pascal, 13 yaşındayken **Euclide**'in otuz iki problemini çözdü. Gökbilimci **Gauss,** ilk matematik problemini çözümlediği zaman 3 yaşındaydı. Süveyş Kanalı'nın açılmasında yüzlerce çalışanın başına müfettiş olarak atanan **Ericson,** 12 yaşındaydı.

1721'de Lübeck'de doğan **Henri de Henneke,** doğumunun ilk haftalarında konuştu. İki yaşındayken de üç lisan biliyordu. 1721'de Schwabeck'de doğan **Brattier Jean-Philippe,** yedi yaşındayken Almanca, Fransızca, Latince ve İbranice bilmekteydi.

Oğlu, torunu olarak dünyaya geldi

Aristokrat bir aileye mensup olan **Bayan B.** çok sevdiği oğlunu harpte kaybetti. Bu sıralarda rüyasında, oğlunun cesedinin bir tren istasyonunda molozların altında gömülü olduğunu gördü. Rüyasındaki görüntüler o kadar netti ki, kadın dayanamayıp oraya gitti. Gerçekten de oğlunun cesedini orada buldu. Kasabanın mezarlığına naklettirdi.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra, oğlu annesinin rüyasına bir kere daha girdi. *"Anne, ağlama, ben tekrar geliyorum. Fakat senden*

değil, kız kardeşimden." Bayan. B..'nin kızı bu rüyanın ardından gebe kaldı. Daha sonra Bn. B.. oğlunu tekrar rüyasında gördü. Oğlu, dünyaya gelmek üzere bulunduğunu tekrarlıyor ve kendisine yeni doğmuş bir çocuk gösteriyordu. Doğum gerçekleşti ve oğlan çocuğu doğdu. Zamanla çocuğun diğer hususların yanı sıra, psikolojik bakımdan da bir önceki yaşamındaki kişilikte olduğu anlaşıldı. Sonunda tüm aile ve yakınları bu gerçeği kabul etmek zorunda kaldılar.

İkizler Gillian ve Jennifer Pollock (sağda), bir önceki yaşamlarında yine ikiz olarak Joanna ve Jacqueline olarak (küçük resimde) birlikte yaşamışlardı.

Alexandrine'nin tekrar doğuşu

Dr.**Carmelo Samona,** İtalya'da tanınmış bir bilim adamıydı. 1910 yılının 15 Mart'ında küçük kızı Alexandrine öldü. Eşi Bayan Samona bu acı kayıptan dolayı neredeyse deli olacak hale geldi. Olayın üçüncü günü kızını rüyasında gördü. Kız, annesine şöyle dedi: *"Anne, ağlama, seni terk etmedim. Ben senden bir süre için uzaklaştım. Bak, tekrar böyle küçük olarak geleceğim."*

Bu sırada, tam teşekkül etmiş küçük bir embriyon gösterdi. Ardından da, annesinin yeniden kendisi için gebe kalacak olmasını kastederek, *"Demek sen benim için yeniden ıstırap çekmeye başlayacaksın"* dedi. Bayan Samona bir yıl kadar önce yalancı gebelik ameliyatı geçirmişti. Yeniden gebe kalması olanaksızdı. Aradan biraz zaman geçti. Eşiyle bir akşam dertleşirken, sanki içeri girmek isteyen biri varmış gibi, odanın kapısına üç sert darbe vuruldu. Hemen koşup kapıyı açtıklarında ortada kimse olmadığını şaşkınlıkla gördüler.

Bu olaydan sonra, tiptolojik (eşyalara vurulan darbeler vasıtasıyla ruhlarla görüşmek) irtibatıyla ruhsal âlemle bağlantı kurdular. Celselere tüm aile katılıyordu. Bir iki celse sonra küçük Alexandrine irtibata geçmeye başladılar. Kız, Noelden önce tekrar doğacağını ısrarla belirtiyordu. Gerçekten bir zaman sonra Bayan Samona'nın hamile olduğu ortaya çıktı. Celselerle küçük Alexandrine, ikiz olarak geleceklerini ve kendisinin bir önceki yaşamındaki bedenine tam benzer bir bedenle doğacağını belirtiyordu.

Noelden önce ve gebeliğin yedinci ayında ikizler doğdular. İkisi de kızdı ve onlardan birisi gerçekten önceki Alexandrine'nin kopyasıydı. Öyle ki, baba Dr. Samona, onda, ölen Alexandrine'de olan üç fizyolojik özelliğin bile aynı olduğunu gördü. Tüm bu olaylara ilişkin uzun bir rapor, **"Filosophia della Scienza"**nın 15 Şubat 1911 tarihli sayısında Dr. Carmelo Samona imzasıyla yayınlandı ve büyük ilgi gördü.

Sai Baba ve üç yaşamı...

Ünlü Hint kutsal metni Upanişhadlar'da, 5000 yılı aşkın bir süre önce, görkemli bir kehanet kaydedilmişti: Bir makine çağının yeryüzünü yakıp yıkma ve yaşamları kahretme döneminde, ilahi bir *"üçlü doğum"* ortaya çıkacak ve erdem ile sevgiyi yeryüzünde egemen kılarak, yeni bir altın çağ kuracaktır. Bu ilahi Kozmik Misafir'in üç yaşamının süresi 250 veya daha fazla yıl sürecekti.

Kozmik Misafir'in ilk yaşamı, **Shirdi Sai Baba** adında Müslüman bir ermiş olarak, Hint-İslam sentezini öğretmek ve sayısız insanın tanık olduğu olağanüstü mucizeler gerçekleştirmekle geçti. 15 Ekim 1918'de bedenini terk etti.

Kozmik Misafir'in ikinci yaşamı, 23 Kasım 1926'da başladı. Kozmik bilgi ve kudret ile doğan **Satya Sai Baba,** (Bkz. sayfa 221 ve 270) yaşıyor. 96 yaşlarında bu bedenini de terk edeceğini belirtiyor.Öğretiler vaaz ediyor, mucizeler yaratıyor. Çığ gibi büyüyen elli milyondan fazla izleyicisi var.

Kozmik Misafir'in üçüncü yaşamı, Bangalore'da Malu adındaki bir yerde ve 2023 yılı dolayında **Prema Sai Baba** adıyla başlayacak. Hatta, kendisi, bu üçüncü yaşamındaki anne ve babasının isimlerini de verdi. Ayrıca Dr. **John Hislop**'a, bu üçüncü bedeninin yüzünü, profilden gösteren bir yüzük materyalize ederek hediye ettiği de biliniyor.

Tekrar doğmak ve sonuç

Baştan beri anlattıklarımız, yeryüzüne tekrar doğmanın birkaç kanıtıdır. Bu konuya ilişkin, yüzlerce değişik açıdan ve bunlara ilişkin yüz binlerce olay, kanıt ve belge vardır. Yaşamın amacı evrim ve evrimin amacı ise giderek olgunlaşmaktır. Bunun bir tek yaşamla mümkün olmadığını anlamak için, toplumu incelemek yeter... Ve bu dünya okulunu, belirli bir olgunlukla bitirebilenler, daha yüksek mekân ve gezegenlerin insanları olabilirler.

Hayaletler aramızda

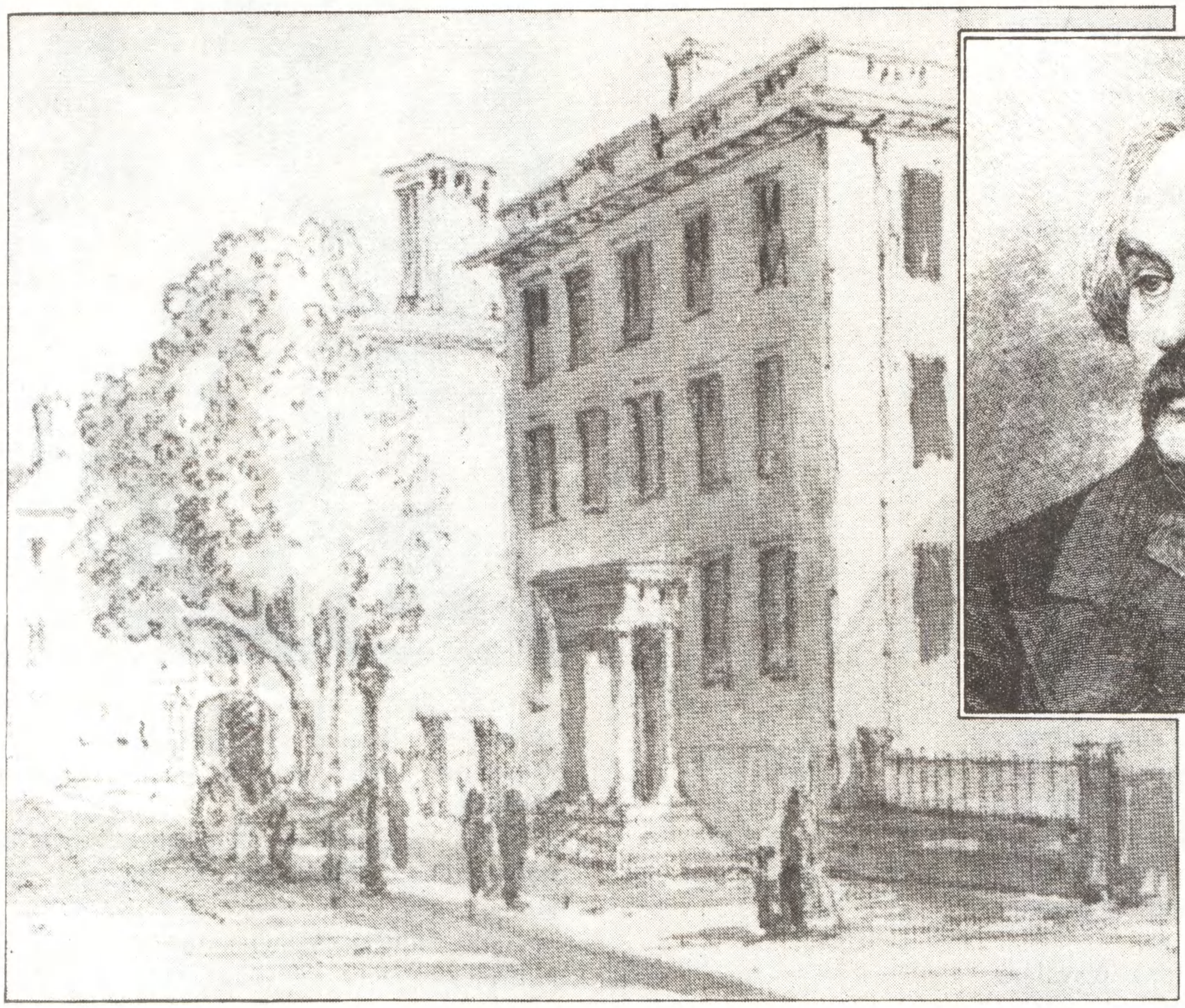

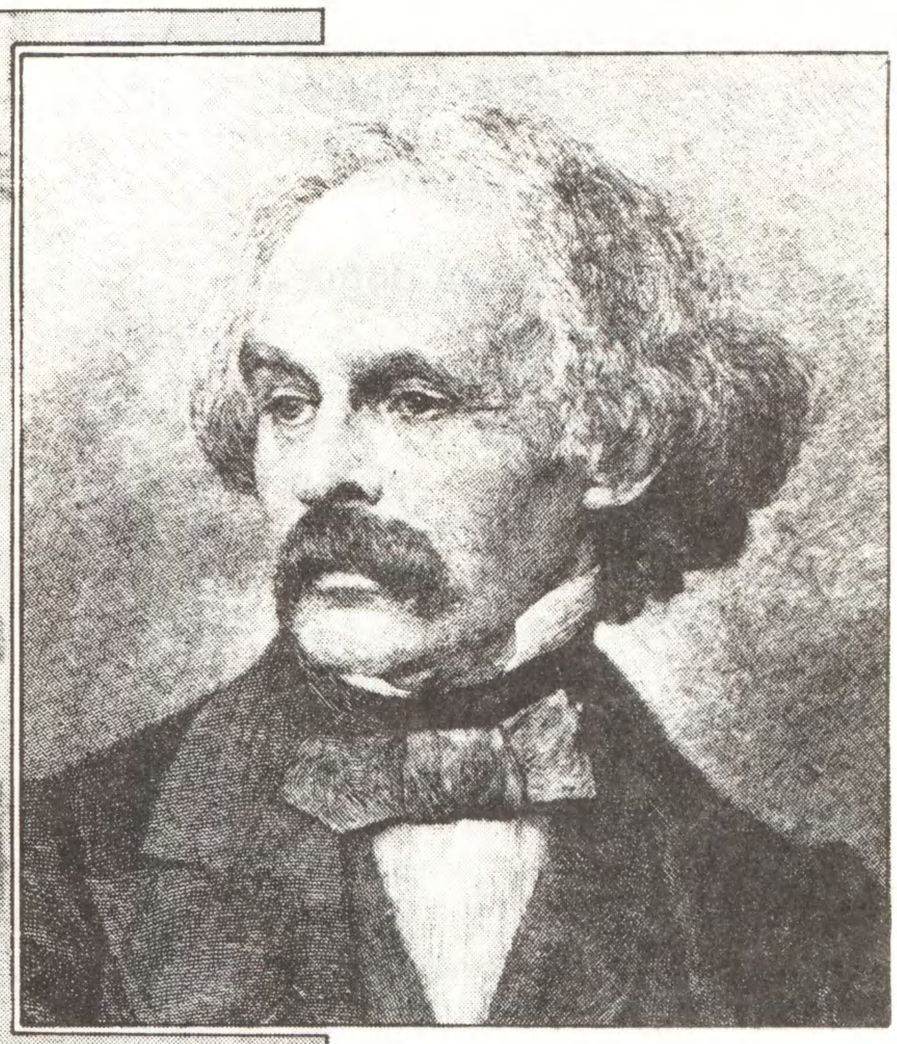

Amerikalı roman ve kısa öykü yazarı Nathaniel Hawthorne (1804-1864) (üstte) Dr. Harris'in hayaletini Boston'daki Athenaeum Kütüphanesi'nde gördü (solda).

Bazı hayalet olaylarında, ölmüş bir insanın hayaleti sanki hâlâ yaşıyormuşcasına faaliyetlerini sürdürüyor. Bu tür olayları gözlemleyenler arasında din adamları, ünlü yazarlar, hatta yüksek rütbeli subaylar bile var.

AMERİKALI ÖYKÜ ve roman yazarı **Nathaniel Hawthorne, "Kırmızı Mektup"** adlı yapıtıyla şöhret olmadan önce, Boston gümrüğünde çalışan sıradan bir memurdu. O zamanlar, yani 1830'larda, hemen hemen her gün, yöredeki Athenaeum Kütüphanesi'ne giderdi. Kütüphanede genellikle birkaç saat kalır, çeşitli konularda araştırmalar yapar notlar alırdı.

Hawthorne gibi sürekli olarak aynı kütüphaneye devam eden Dr. **Harris** adında biri daha vardı. Bu kişi yaklaşık 80 yaşlarındaydı, aynı zamanda da rahipti. Dr. Harris kütüphaneye gelince, hep aynı yerde, yani şöminenin önündeki sandalyesine oturur ve **Boston Post** gazetesini okurdu. Hawthorne onunla hiç konuşmazdı. Zaten okuma odasında konuşmak da yasaktı.

Hawthorne, Dr. Harris'e o kadar alışmıştı ki, onu bir gün görmese ne kadar özleyeceğini düşünür dururdu.

Gazete okuyan hayalet

Bir gün, bir arkadaşından bu yaşlı rahibin ölüm haberini aldı. Tabii çok üzüldü. Fakat ertesi gün kütüphaneye gittiğinde rahibi her zamanki yerinde gazetesini okurken görünce, gözlerine inanamadı, şaşkınlık içindeydi.

Hayaletle kimse ilgilenmiyor

Bu durum haftalarca sürdü. Rahip hep aynı saatte geliyor, aynı yere oturuyor ve gazetesini okuyordu..Hawthorne, bir türlü cesaret edip de yanına yaklaşamıyor, soru soramıyordu. Şaşkınlığının kat kat artmasının bir nedeni daha vardı. Yaşlı rahibin, kütüphaneye gelip giden birçok arkadaşı vardı.

Hepsi de onun öldüğünü biliyordu. Fakat onun gözlerinin önünde oturduğunu, gazete okuduğunu sanki görmüyorlardı. Fakat bu olanaksızdı. Çünkü yakınına oturuyorlar ya da önünden geçiyorlardı. Belki de onu görüyorlar, fakat tıpkı Hawthorne gibi yanına gitmeye cesaret edemiyorlardı.

Yanına gitmek istemiyor

Hawthorne'a çok ilginç gelen bir nokta daha vardı. Yaşlı rahibin yanına gidip ona dokunmak, ya da gazetesini elinden almak konusunda en küçük bir istek duymuyordu. Sonradan o bu konuda şöyle dedi:

"Belki de görüntümün kaybolacağından korkuyordum. Böylelikle arkadaşlarım da güzel bir hayalet öyküsünden mahrum kalacaklardı."

Hayalet konuşmak istiyor

Bir zaman sonra Hawthorne, yaşlı rahibin sanki kendisiyle konuşmak istediğine ilişkin bir izlenime kapıldı. Fakat gerçekten konuşmak istiyorsa bu iş için yanlış bir yer seçmişti. Bir kere kütüphanede konuşmak kesinlikle yasaktı. Ayrıca, o kadar kişinin önünde boş bir sandalye ile konuşmak da herhalde çok gülünç olurdu. Üstelik Dr. Harris ile hiç tanıştırılmamışlardı da.

Bir daha görünmedi

Aradan birkaç ay geçti. Nathaniel Hawthorne her zamanki gibi, bir gün kütüphaneye gittiğinde Dr. Harris'in sandalyesinin boş olduğunu gördü. O günden sonra da yaşlı rahibi bir daha göremedi.

Ünlü yazarların tanıklığı

Bu olaya tanıklık edenlerden biri de ünlü yazar, **Edgar Allan Poe**'dur. Doğaüstü olaylar üzerine yazdığı öyküleriyle de tanınan Poe, Hawthorne'un yakın arkadaşıydı. Dr. Harris olayına başından beri ilgi göstermişti. Bir diğer tanık da, yine bir Amerikalı olan ve **"Moby Dick"** adlı ünlü yapıtın yazarı **Herman Melville** idi.

Monoton bir öykü ama...

Araştırmacılar, Hawthorne'un Dr. Harris olayını abartmadığı ve bir ekleme yapmadığı görüşündeler. Dr. Harris'in hayaleti, haftalar süresince hep aynı davranışı gösterdi. Bu bakımdan bu olayın bir hayalet öyküsü olarak oldukça monoton olduğu belirtiliyor. Fakat olayın oluş koşulları ve özellikleri, tanıkların tanınmış yazarlar olmaları birinci derecede kanıt oluşturuyor.

Değişik yorumlar

Hawthorne'un gördüğü neydi? Bazı araştırmacılara göre bu, dünyada yaşarken her gün aynı yere giden, aynı işleri yapan Dr. Harris'in bu alışkanlığını öldükten sonra bir zaman daha sürdüren ruhu idi. Fakat öte yandan "bilinçaltıcılar" da her zaman olduğu gibi, olayın tamamıyla Hawthorne'un bilinçaltından kaynaklandığı görüşündeler.

Astral beden mi?

Bazı ruhçular ise Hawthorne'un gördüğünün, aslında Dr. Harris'in astral bedeni olduğunu belirtiyorlar. Tartışmalar böylece sürüp gidiyor.

Yazdığı garip öykülerle tanınan Amerikalı öykü yazarı Edgar Allan Poe (1809-1849). Poe, Nathaniel Hawthorne'un yakın arkadaşıydı. Onun gördüğü hayaletin gerçekliğini onaylıyor (altta).

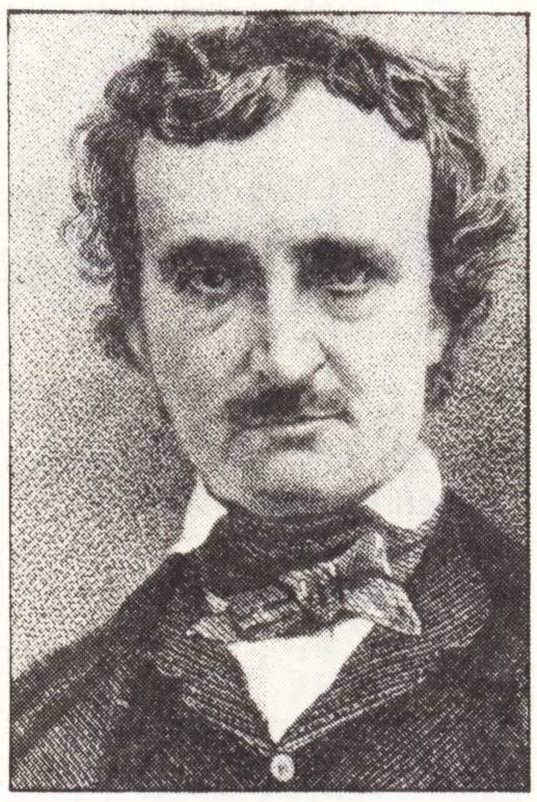

Charles Dickens'in "Bir Noel Şarkısı" adlı eserinden uyarlanmış bir sahne. Çok bencil biri olan Scrooge'u (soldaki), yaşarken iş ortağı olan Marley'in hayaleti daha iyi bir insan olması için uyarıyor (altta).

Tüm kültürlerde rastlanıyor

Fakat kesin olan bir yan var. Nathaniel Hawthorne hayalet ya da astral beden gördüğünü söyleyen tek kişi değildir. Hemen tüm kültürlerde bu tür olaylara rastlanır. Hatta bu durum bazı uygarlıklarda folklorik inançların bir parçası olmuştur. Çağdaş araştırmacı için ise asıl sorun, olabilirlik ile olamazlık arasındaki sınırı belirlemektedir.

600 yıl önceki bir olay

Günümüzden yaklaşık 600 yıl önce, ortaçağın karanlık dönemlerinde, **John Goby** adında bir Benediktin rahibi, o çağ için ciddi denebilecek bir psişik araştırma yapmıştı. Bazı notlar da tutmuştu. Rahibin araştırmaları bugün fazla bir şey ifade etmese de, o çağın koşulları göz önüne alındığında ilginç ve dikkate değer olarak nitelendiriliyor.

1323 Aralık'ında Fransa'nın güneyindeki Alais yöresinde bir tüccar vardı. Adı **Guy de Torno** olan bu kişi bir gün öldü. Fakat birkaç gün sonra karısına "döndü". Torno ısrarla bu ziyaretlerini sürdürdü.

Papa ilgileniyor

Sonunda olay, 65 km ötede Avignon kentindeki **Papa 22. John** tarafından da duyuldu. Bu dönem Avignon ve Roma papalarının iktidar mücadelesi verdikleri bir dönemdir. Belki de bu yüzden Avignonlu Papa bu olayla ilgilendi.

4 rahip görevlendiriliyor

Avignonlu Papa, Alais Kilisesi Başrahibi John Goby'iolayı araştırmakla görevlendirdi. Goby yanına 3 rahip arkadaşını da alıp, bir Noel günü dul bayan Torno'nun evine gitti.

Rahipler öncelikle evin içini ve dışını herhangi bir hile olasılığına karşı dikkatlice araştırdılar. Daha sonra evin çevresine toplanan meraklıları uzaklaştırmak için de muhafızlar yerleştirdiler.

Islık gibi bir ses

Evde hayaletin en çok görüldüğü yer yatak odasıydı. Rahip Goby, Bayan Torno'dan yatağa yatmasını istedi. Kendisi de diğer üç arkadaşıyla birlikte yatağın dört köşesine oturdu. Rahipler bir dua okudular. Hemen sonra, odada ıslık sesine benzer bir ses duyuldu.

"Ben O'yum"

Bayan Torno korkuyla bir çığlık attı. Rahip Goby bu sesin ölmüş olan Bay Torno'a ait olup olmadığını sordu. Gayet açık fakat zayıf bir ses duyuldu. *"Evet, ben O'yum."*

"Şeytanın gösterisi değil"

Bu sırada kasabanın ileri gelenleri tanıklık için içeri çağırıldı. Kasabalılar yatak odasına doluştular. Odada bir halka oluşturdular. Bu arada Bay Torno "konuşmaya" devam ediyordu. Odada bulunanlara, duydukları sesin

Papa 22. John. 1323'te Alais hayaletini araştırmak için Başrahip John Goby'i görevlendirmişti (üstte).

Prens Rupert, 1642'deki İngiliz iç savaşı sırasında görülüyor. Birkaç ay sonra savaşın yapıldığı Edhekiel yöresinde birçok kişi bu savaşı yeniden gördü. Bu hayalet savaş sırasında, daha önce ölmüş olan Prens Rupert da savaşırken görüldü (altta).

şeytanın bir gösterisi olmadığını söyledi (O çağlarda bu tür olayların sorumlusunun şeytan olduğu inancı yaygındı).

İşlediği günahlardan ötürü...

Torno öldükten sonra, evine sık sık geri dönüşünün nedenini o evde işlediği günahlar şeklinde açıklıyordu. Bu günahlardan ötürü bu eve gelmeye mahkûm edilmişti. En büyük arzusu da cezasını tamamladıktan sonra cennete gitmekti.

Bu arada varlığını kanıtlamak için de, rahibin cebinde bulunan bir gümüş kutudan söz etti. Kutunun içinde "kutsal toz"dan bulunduğunu da söyledi. Bunu rahip Goby' den başka kimse bilmiyordu. Torno asıl suçunun zina işlemek olduğunu söyledi. O günlerde zinanın cezası kutsal tozdan mahrum bırakılmaktı.

Tam olarak anlaşılamadı

Rahip Goby bir zaman sonra Torno olayı ile ilgili bir rapor hazırladı ve Avignon'daki Papa'ya gönderdi. Olayın ilginç yanı bir din adamının olayı ciddiyetle araştırması ve somut bir sonuca varmasıydı. Kuşkusuz bu araştırmanın mükemmel olduğu söylenemez. Bu bakımdan ardında birçok cevapsız soru bıraktı.

Farklı iddialar

Bu arada çeşitli görüşler de ortaya atıldı. Örneğin, odada duyulan ıslık sesini kışın

Fransa'da sık sık rastlanan Mistral rüzgârlarına bağlayanlar oldu. Torno'a ait olduğu belirtilen sesin ise aslında odada bulunan ve karnından konuşma yeteneği olan biri tarafından çıkarıldığı ileri sürüldü. Fakat o çağın koşulları göz önüne alındığında bu tür bir hileye kalkışmak çok tehlikeli bir işti. Cadılıkla suçlanıp ateşte yakılmak işten bile değildi.

Tiyatroda bir hayalet

Daha yakın zamanlarda izlenen ve yine çok tanıklı bir diğer olay da, "gri giysili adam" dır. Aslında ilk göründüğü tarih 18. yüzyılın başlarına kadar uzanıyor. Son olarak da 1970'lerde göründü. Hep aynı yerde, Londra' daki Kraliyet Tiyatrosu'nda ortaya çıkıyordu. Tiyatro gibi kalabalık bir yerde görünmesinden ötürü yüzlerce kişi olaya tanık oluyordu.

Duvarın içinden çıkıyordu

Görüntü, orta boyun üzerinde, güçlü ve yakışıklı bir adama aitti. Başında üç köşeli, tüylü bir şapka , üzerinde gri bir pelerin, belinde ise uzun bir kılıç vardı. Ayağında ise süvari çizmeleri görülüyordu. Locaların bulunduğu yerin solundaki duvarın "içinden çıkıyor, yavaşça koltukların arasında yürüdükten sonra, karşı duvarın "içinde" kayboluyordu. Hiçbir zaman konuştuğu ya da seyircilere herhangi bir şekilde ilgi gösterdiği olmadı. Gerçek bir insan kadar fiziki görünüyorsa da, önüne biri çıktığı zaman kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Fakat birçok defa aynı şekilde görünmesine rağmen, hiçbir zaman tatmin edici bir kanıt elde edilemedi. Kimliği de meçhul kaldı.

Duvarın içindeki iskelet

Derken, 1840'ların sonlarında, tiyatroda tadilat yapılırken hayaletin "çıktığı" duvarın içinde işçiler bir keşifte bulundular. Çevresi tuğla ile örülmüş bir oyuğun içinde iskelet buldular. Göğüs kafesinin ortasına paslı bir hançer saplıydı. İskelete yapışıp kalmış olan giysi artıkları ise lime lime olmuştu. Dokunulduğunda dağılıyorlardı.

Cinayete kurban gitmiş

Yapılan araştırmalar sonunda iskeletin, tiyatronun bulunduğu semtte oldukça kötü biri olarak tanınan **Christopher Ricks**'in kurbanlarından biri olabileceği öne sürüldü. Ricks, Kraliçe **Anne** zamanında tiyatroda yöneticilik yapmıştı. Şiddet yanlısı biri olarak tanınıyordu. Zaman zaman tiyatronun içinde değişiklikler yaptıran Ricks'in birisini öldürüp ya da öldürtüp duvarın içine gömdürmüş olabileceği kabul edildi.

Görünmeye devam ediyor

Fakat cesedin kimliği hiçbir zaman saptanamadı. Sonunda kimsesizler için düzenlenen bir cenaze töreniyle civardaki bir mezarlığa gömüldü. Tüm bunlara rağmen "grili adam" görünmeye devam etti. 20. yüzyılın başlarında İngiliz tiyatro eleştirmeni ve tarihçisi **W.J. Mc Queen Pope** birçok kez grili hayaleti tiyatroda gördüğünü bildirdi. Pope'un, hayaletin kimliğini saptamak için yaptığı araştırmalar da sonuçsuz kaldı.

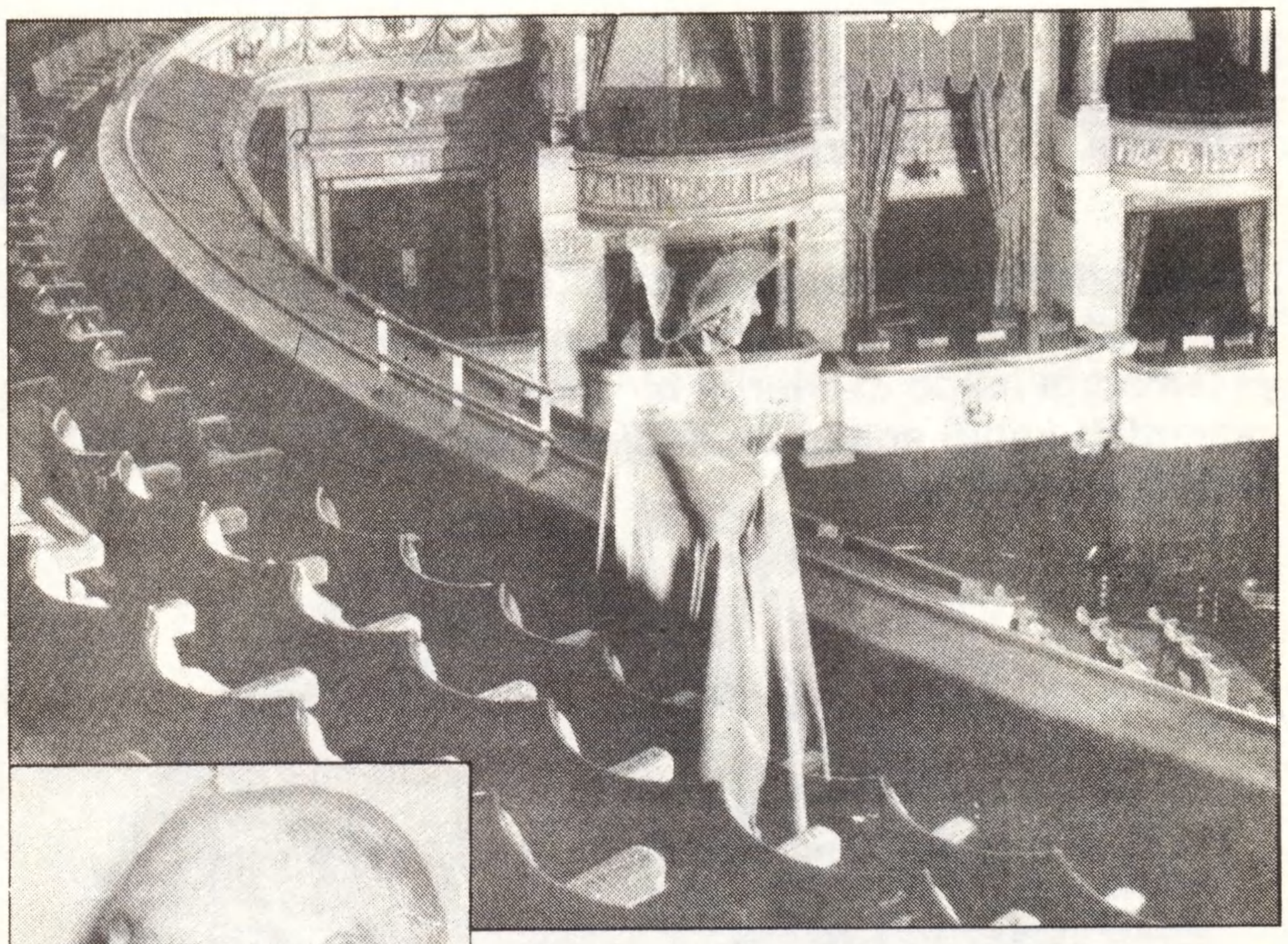

200 yıl süreyle, Londra' daki Kraliyet Tiyatrosu'nda görülen grili hayaletin fotomontajla oluşturulmuş temsili bir görüntüsü (en üstte). Hayalet gri bir pelerin giydiği için bu adla anıldı. Fakat kimliği bir türlü saptanamadı. Hayaleti gördüğünü söyleyenler arasında İngiliz tiyatro eleştirmeni ve tarihçisi W.J.McQueen Pope da vardı (üstte).

Düzenli aralıklarla

Bir diğer ilginç nokta da, hayaletin 1930'lardan Pope'un ölüm yılı olan 1960'a kadar son derece düzenli aralıklarla ortaya çıkmasıdır. Bu arada Pope'un yanında getirdiği birçok kişi de defalarca hayaleti gördüler. Hatta hazırlanan rapora, hayaleti gördüklerine ilişkin imzalarını bile attılar. Hayaletin son göründüğü tarih ise 1977. Tanık, onu bir matinede gördüğünü ileri süren bir Amerikalı idi.

Soru işaretleri ve tartışmalar

Bu gelişmeler psişik olayların araştırmacılarını oldukça düşündürdü. Birçok soru işareti vardı. Örneğin eleştirmen Mc Queen hayaletin ortaya çıkmasına olanak sağlayan bir ortam mı oluşturuyordu? Çünkü bazı ruhsal yetenekli kişiler, bilerek ya da bilmeyerek bu tür psişik ortam oluşturabiliyorlar. Bu durumda çevrede bulunanlar da birtakım görüntülere tanık olabilirler. Mc Queen'in bu tür bir yeteneği olup olmadığı bilinmiyor. Kuşkusuz grili hayaleti keşfeden ilk kişi, Mc Queen değildi. Olayın 200 yıl öncesine dayanması bu tür görüşleri çürütüyor. Bazı psişik araştırmacılar ise olayın herhangi bir müdahale olmaksızın kendiliğinden oluşan bir "yarı-ektoplazmik" görüntü olduğu görüşündeler...

Bir ruh roman yazdırıyor

Dünya edebiyat tarihinin belki de en ilginç olayı Patience Worth adındaki kadın yazarla ilgili olanıdır. Dünyada yaşamadığı halde eserlerini bir medyum aracılığıyla yazdırdığı kabul edilen bu kadının edebiyat alanında çok önemli bir yeri var.

OLAY 1913 Mayıs ayında, Amerika'nın güneyinde St. Louis kentinde başladı. **Hutchings** ve **Pearl Curran** adlarındaki iki kadın, ruhlarla görüşme seansı düzenliyorlardı. Niyetleri yeni ölmüş bir akrabalarından mesaj alabilmekti. Fakat beklemedikleri bir durumla karşılaştılar.

Seans masasındaki Ouija Board'da (Hoca tahtası: ruh çağırma seanslarında kullanılan, üzerinde harfler ve işaretler bulunan özel bir tablo) ısrarla beklenmeyen bir ad yazılmaya başlandı! **"Pat-C, Pat-C, Pat-C..."** İki kadın şaşkınlık içinde bunun ne olabileceğini düşündüler. Seansa katılanlardan biri olan Bayan Curran'ın kocası **John,** bunun ölmüş bir İrlandalı olabileceğini söyledi. Ayrıca, bir zamanlar **Pat Mc Quillan** adında birini tanıdığını da sözlerine ekledi. Bunun üzerine Mc Quillan sandıkları varlık, bir süre masaya hâkim oldu. Hatta kadınlara küfür etmeye başladı.

Pat-C tekrar geldi

Bay Curran, bu hanımları ve yaptıkları işi pek ciddiye almıyordu. Doğal olarak da Pat McQuillan'ı oracıkta uydurmuştu. Bu hayali İrlandalının hanımlara küfür etmesini duymak onu eğlendirdi. Fakat Bay Curran'ın oyunu Pat-C'yi engelleyemedi. Tekrar masaya gelen Pat-C, ruhçuluk tarihine geçti. Bedensiz yazarların en verimlisi olarak meşhur oldu.

Şiir yazdırmaya başladı

22 Haziran'da Pat ile yeniden ilişki kuruldu. Bu kez hoca tahtasına güzel, fakat anlamı pek açık olmayan bir paragraf yazdı:

"Ah, niye hüzün kalbini çalsın? Senin göğsün onun üvey annesi, dünya beşiği ve sevgi dolu ev de mezarı."

Yazdırılanlar hayali bir İrlandalının sözleri değildi. Bayan Curran'la bilinmeyen bir "yazar" arasında artık bir tür ortaklık kuruluyordu. Pat, 8 Temmuz'da kendini tanıttı. O sırada tahtada olağanüstü bir güç var gibiydi. Asıl adı **"Patience Worth"**tü.

Acayip cümleler

Önceleri, Patience Worth kendisi veya dünyadaki yaşamı hakkında bilgi vermek istemedi. Ayrıca o andaki durumunu da açıklamak istemiyordu. Bu arada garip şeyler yazdırdığı da oluyordu:

"Senin arpa tanelerin kurtlanabilir. Fakat sen komşununkini çalacaksın. Onları başaklarından ayırıp torbaya koyacaksın."

Bayan Curran bu olaylardan büyülenmiş gibiydi. Bu tür ifadeler onun için oldukça rahatsız ediciydi. Zaman zaman Patience'a sert konuşuyor ve ondan daha iyi anlaşılabile-

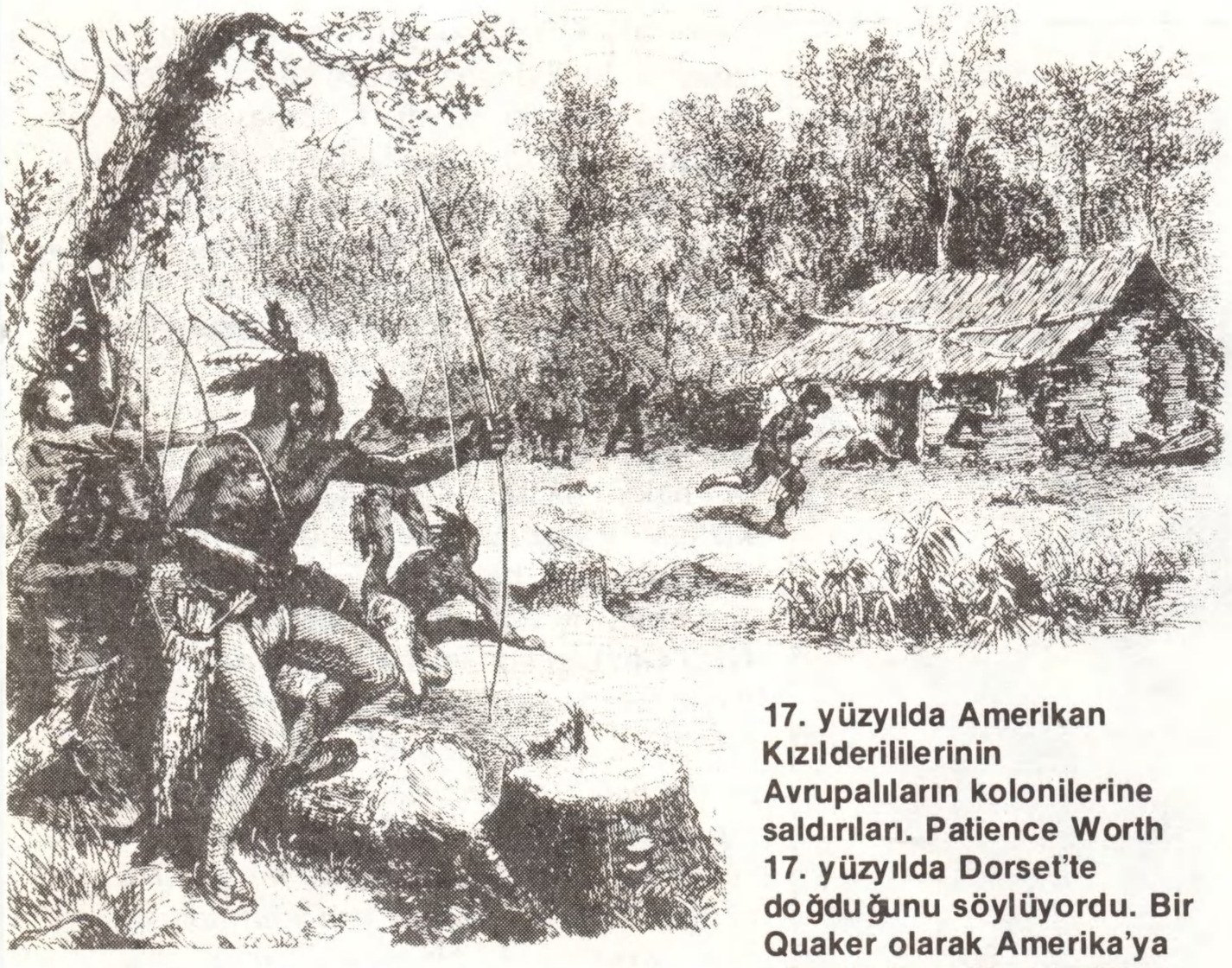

17. yüzyılda Amerikan Kızılderililerinin Avrupalıların kolonilerine saldırıları. Patience Worth 17. yüzyılda Dorset'te doğduğunu söylüyordu. Bir Quaker olarak Amerika'ya göç etmiş ve Kızılderililer tarafından öldürülmüştü. Dünyadaki yaşamıyla ilgili daha fazla soru soruldu ğunda hiçbir zaman cevap vermedi (üstte).

cek bir İngilizce ile daha açık mesajlar vermesini istediği de oluyordu.

Kızılderililer öldürmüş

Sonunda Patience Worth, 17 yüzyılda İngiltere'de yaşadığını belirtti. İyi bir **Quaker** (Bir Hıristiyan mezhebi) terbiyesi görerek yetiştirilmişti. Ailesi Amerika'ya göç edene dek tarlalarda çalışıp, ev işlerine yardım etmişti. Göç edişlerinden çok kısa bir süre sonra da Kızılderililer tarafından öldürülmüştü.

Doyumsuz bir yaşam

Yazdıkları, Patience'ın yaşamına pek açıklık getirmiyordu ama, Patience'ın dünyadaki yaşamında pek mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Bundan dolayı da yaşamını hatırlamak istemiyor gibiydi. Belki de o kadar kısa ve doyumsuz bir yaşam hatırlanmaya değmezdi. Özellikle şimdi Bayan Curran'ı bulmuştu. Artık kaybettiği zamanı telafi etmek için elinde bir olanak vardı.

Bir gecede 22 şiir

1913 yılından Bayan Curran'ın öldüğü 1938 yılına değin Patience Worth'ün yazdırdıkları binlerce kelimeyi buldu. Bunların çoğu edebi olarak tanımlanıyor. Çoğunda, özellikle ilk yazdırdıklarında garip bir İngilizce kullanılmıştı. Bazılarında ise daha çağdaş, okunabilecek bir dil hâkimdi. Hızı inanılmayacak gibiydi: Bir akşam 22 şiir yazdırmıştı. 5 yıl içinde Bayan Curran'ın medyumluğu ile 1.600.000 sözcük yazdırdı.

En çok satan kitaplar arasında

Bu tür bir olayın en ilgi çekici yönü sözcük sayısının çokluğuydu. Böyle bir olaya, ruhçuluk tarihinde pek rastlanmadığı söylendi. Daha da ilginç olan nokta Worth'ün kullandığı edebi türlerdi. Şiirler, romanlar ve oyunlar yazdırdı. Normal uzunlukta bir roman olan **"Hope Trueblood"**, Patience Worth imzasıyla İngiltere'de yayımlandı. Hangi koşullarda ve nasıl yazıldığı konusunda ise açıklama yapılmadı. Eseri normal bir kitapmış gibi okuyan eleştirmen ve okuyucuların oldukça beğenisini topladı.

Basın övgüyle söz ediyor

Hope Trueblood, Kraliçe **Viktorya** döneminde İngiltere'de yaşayan gayrimeşru bir çocuğun yaşamını anlatan duygusal bir öyküydü. Basın kitapla yakından ilgilendi. Çok olumlu yazılar yazıldı. Bunlardan birinde şöyle deniyordu:

"Patience Worth, Hope Trueblood gibi kusursuz bir eserle çok büyük bir okuyucu kitlesini çekmelidir. Bu romanda yarım düzine romanlık malzeme var."

Yorkshire Post gazetesinde üstü kapalı şekilde şöyle deniyordu: *"İlk yapıtı bu olan yazar, Bronte'ların yazdığı döneme kulak veriyor. Öyle bir üslupla yazıyor ki, yaramaz bir çocuğun yaşamöyküsü ancak bu kadar mükemmel anlatılabilir..."*

Lavanta ve Dantel

Gökyüzü mor, alacakaranlık.
Gümüşle çevrili titrek yıldızlar
Eski danteller gibi yıldızlar parçalanıyor
Soluk yüzlü ay mekik gibi, arıyor

Alacakaranlık ve bahçedeki gölgeler
Eski bir şarkıcının akıcı notası
Lavanta ve sedefotu kokusu
Takılıp kalan günün anısı gibi

Patience Worth / 12 Ocak 1926

Tarihi gerçeklere uygun

Patience'ın destan türündeki **"Telka"** adındaki şiiri 60.000 sözcükten oluşmuştu. Ortaçağ deyimlerini en doğru biçimleriyle kullanması çok şaşırtıcıydı.

325.000 sözcükle yazılmış olan, **"The Sorry Tale"** adlı yapıt da, **Hz. İsa** ile aynı zamanda yaşamış olan birinin öyküsüydü. Öyküde, kahramanın yaşamı Hz. İsa ile birlikte sürüp gidiyor ve sonunda hırsızlardan biri olarak Hz. İsa'nın yanında çarmıha geriliyordu.

Bu eser çok hızlı yazılmıştı. Sadece bir akşamda ve iki saatlik bir çalışma ile ortaya çıkmıştı. Eski Filistin ve Roma'daki toplumsal, siyasal ve günlük yaşam tüm ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Yunanlıların, Arapların, Romalıların ve Yahudilerin dil ve geleneklerinin tümünün bu kitapta inandırıcı bir şekilde ele alındığı görülür. Yazılanları ancak konunun uzmanları, tarihçiler ya da dinbilimciler bilebilir.

Sıradan bir insan yazamaz

Böyle bir kitabı yazan kişi, Bayan Curran

Bayan Pearl Curran (solda üstte) Patience Worth adlı ruhsal varlığın 1938'de ölen yazıcı medyumu. Patience'ın yapıtı çok övgü aldığı halde, Bayan Curran'ın hem edebiyat yeteneği hem de eğitimi çok kısıtlıydı. Örneğin, Tennyson'ın ünlü bir şiirinin adının "Lady of Charlotte" olduğunu sanıyordu. Bayan Curran'ın bilinçli olarak hayali bir Patience yaratmış olması olanakdışıdır. Ama kendisinin iddia ettiği gibi Patience'ın dünyada yaşadığını kanıtlayan hiçbir kanıt bulunmadı.

Ruh çağırma seanslarının özel aracı, Ouija Board. Tahtanın üzerinde alfabede bulunan harfler, 1'den 10'a kadar sayılar ve "Evet"-"Hayır" sözcükleri yazılıdır. Gösterici makaralar üzerindedir. Tahtanın çevresinde oturanlardan bir veya birkaç tanesi elini hafif göstericinin üstüne koyar. Gelen ruha sorular sorulur. Gösterici, görünmeyen bir güç tarafından yönetiliyormuş gibi hareket eder ve mesajlar yazar. Son zamanlarda bu tahtalar kullanılmamaktadır. Çoğunlukla harf ve sayılar kâğıt parçaları üzerine yazılır. Masanın üzerine daire biçiminde dizilir. Baş aşağı çevrilmiş bir bardak da gösterici olarak kullanılır (üstte).

olamazdı. Çünkü o yalnızca kilise okuluna gitmişti. İncil'de sözü geçen kutsal yerler hakkında bilgisi kısıtlıydı. Okumayı sevmezdi. Eğitimini de 15 yaşında tamamlamıştı. Hiç yurtdışına çıkmadığı gibi, St. Louis'ten de pek az uzaklaşırdı. Patience Worth ortaya çıkana kadar bir ev kadını olmaktan başka bir özelliği yoktu. Sadece, biraz müzik yeteneği olan amatör bir şarkıcıydı.

Şiir bilgisi çok az

Şiir hakkında ise, çok az bilgisi vardı. Bir genç kız olarak yazdığı şiirler kendi yaşında ve aynı geçmişe sahip, herhangi bir genç kızın yazdığı şiirlerden ne daha iyi ne de daha kötüydü. **Gizli Gözyaşı** adlı şiirini yazdığında 15 yaşındaydı. Bu şiir şöyle başlıyordu:

Git ve dua et bir fısıltı duydum / Git bak periler bahçelerde nasıl oynuyor / Bir yaz günü dışarı çıktım / Bir gülü seyrettim. Ne kadar geçici bir zarafeti vardı gördüm / Zarif başını eğiyordu, parlak kırmızı yanaklarının ise / Ne kadar ararsan ara bir eşi bulunmaz.

Üst düzeyde başyapıtlar

Gençliğinde böyle bir şiir yazanın diğer yapıtları da yazmış olması düşünülemez. Bu diğer yapıtlar ruhçu araştırmacı **Henry Holt** tarafından hemen hemen birer başyapıt olarak nitelendirilmişti. Bayan Curran'ın yeteneklerinin geç geliştiği düşünülebilir.

Fakat sonuç olarak ortaya çıkan yapıtlara bakıldığında bunun da olanaksız olduğu anlaşılabilir. Çünkü Bayan Curran'ın aracılığı ile yazılan kitaplar, sadece okunabilir olma niteliğinin çok üstündedir. Yani, herkesin okuyup anlayamayacağı kadar üst düzeydedir.

2 yılda 300.000 sözcük

Gölgelerden gelen ozan
Bir hayalet. Gerçek mi?
Kendini bana kanıtla
Bak ben buradayım
Ayakkabılarım elbisem, şapkam ve eteklerimle
Ve konuşuyorum
Senin varlığını kanıtlayacak neyin var?

Bu dizeler Patience Worth'ün "Patience Worth" başlığını taşıyan şiirine aittir. Worth, Bayan Curran aracılığı ile yazılmış şiirlerin, oyunların ve romanların asıl sahibidir. Yapıtları Amerika ve Avrupa'da büyük ün kazandı.

Sayısız şiirleri ve oyunlarından başka, bir de The Sorry Tale adlı romanı var. 300.000 sözcükten oluşan bu romanı 2 yıl boyunca her akşam yazdırdı. Bu yapıt, Hz. İsa ile aynı gece doğan bir çocuğun yaşamını ve kaderini anlatır. Aynı zamanda da İncil'de sözü geçen kutsal yerler ve o zamanın gelenekleri hakkında orta düzeyin çok üstünde uzmanca bilgiler yansıtır. Edebiyat profesörleri, şairler, gazeteciler ve din adamları, bu yapıtı "Patience Worth'e göre İncil" diye adlandırırlar. Bu güzel yapıt için bu bedensiz yazarı coşkuyla kutlamışlardı. Fakat herkes aynı düşüncede değildi. Bazı eleştirmenler, Patience'ın üslubunu ateşli, çok akıcı fakat çok ayrıntılı nitelerler. Bazı eleştirmenler de bu fikre katılmıyorlar. Onlara göre, tüm güçlüğüne rağmen dikkatli okunmaya değer bir kitaptır. Buradaki şaşırtıcı nokta onu kimin yazdığıdır.

Çoğu kimse için kitabın en cazip yönü kitabı yazanın bilinmemesidir. Bazıları ise bu nedenden ötürü biraz önyargılı hareket ederek kitaba karşı çıkıyorlar

Patience Worth, genellikle **Milton, Shakespeare** gibi birçok ünlü yazarla karşılaştırıldı. Sık sık edebiyat toplantılarına davet edilmişse de her seferinde özürlerini ileterek katılmamıştır!

İnceleniyor

Doğal olarak ruhçu araştırmacılar ve bilim adamları, Patience Worth olayını yoğun şekilde incelediler. 1929 yılında Amerikan Psişik Araştırmalar Kurumu'nun (ASPR) üyelerinden araştırma görevlisi **Walter Franklin Prince, "The Case of Patience Worth"** (Patience Worth Olayı) adında bir kitap yazdı. Bu yapıtında Bayan Curran'la ilgili araştırmalarını ayrıntılı olarak dile getirdi.

Evi aranıyor

Prince, Washington Üniversitesi'nden **Caspar S. Yost** ve ASPR'nin bir diğer üyesiyle birlikte Bayan Curran'ın evinde gizli bilgiler içeren bir kitap aradılar. Eğer varsa bu tür bir kitaptaki bilgiler, bilinçli veya bilinçdışı olarak "The Sorry Tale" gibi yapıtlara aktarılmış olabilirdi. Fakat böyle bir kitap bulunamadı.

Ayrıca Curran'lar çok fakir bir kütüphaneye sahiptiler. Bulunan birkaç şiir kitabına ise hiç dokunulmamıştı. Hatta bir tanesinin sayfaları bile açılmamıştı. Bayan Curran'ın, şiir bilgisi o kadar kıttı ki, **Tennyson**'ın ünlü **"The Lady of Shalott"** şiirinin adının **"The Lady of Charlotte"** olduğunu sanıyordu.

Eğitimi yetersiz

Soruşturmayı yürütenler kısa öyküler ve şiirler yazdırarak, Bayan Curran'ın yazma yeteneğini anlamaya çalıştılar. Tüm yazdıkları, düşündüklerini kâğıda aktarmaya alışık olmayan bir ev kadınının üslubunu açığa vuruyordu. Kişiliği ise hiçbir şekilde ciddi bir Quaker terbiyesi görmüş olan Patience Worth'ün kişiliği ile bağdaşmıyordu.

Kimliği aranıyor

Patience Worth kimdi? Gerçekten 300 yıl kadar önce doğduğu Dorset'ten göç etmiş bir Quaker mıydı? Amerika'da evde kalmış bir kız olarak mı ölmüştü? Varlığı henüz saptanamadı.

Kullandığı eski İngilizce, dilbilimciler tarafından inceleniyor. Bu dili, yaşadığı zamanın ve yörenin deyimlerini büyük bir ustalıkla kullanıyordu. Dilbilimciler, bazı sözcüklerin yazılışına dikkat çekiyor. 17. yüzyılda bu sözcükler bugün söylendiğinden çok daha değişik telaffuz ediliyordu.

Bayan Worth'ün gerçekten yaşadığını varsayalım. Bu dünyada istediğini yapamamıştı. Yazma yeteneğini Bayan Curran'a aktardı. Yine de eğitim görmemiş bir Quaker "The Sorry Tale" de anlattığı Yahudi kavimlerinin geleneklerini o denli ayrıntılı nasıl bilebilir?

Öteki dünyadaki üniversite

Bu geniş bilgiyi "ölüm-sonrası üniversite" gibi bir yerde mi edindi? Bazı ruhçular bu varsayımı savunuyorlar. Daha başkaları da bu bilgilerin Akaşik kayıtlardan edinildiğini söylüyorlar (Bkz. sayfa 323). Bu olayda ya Patience Worth'ün ya Bayan Curran'ın veya her ikisinin bilinçaltı da sözkonusu olabilir. Bunu kim bilebilir?

Öteki dünyadan yetiştirilen çocuk

Eğer Patience yaşadığı dönemde hayal kırıklığına uğramış bir yazarsa, Bayan Curran aracılığı ile bu doyumsuzluğunu gidermiştir. Anlaşıldığına göre, annelik duygusu da tatmin olmamıştı. Bundan dolayı da bir gün Bayan Curran, Patience Worth'ten en garip mesajını aldı: Curran Patience'la paylaşmak üzere bir kız çocuğu evlat edinecekti. Patience henüz doğmamış olan bu çocuğun tanımını bile yapmıştı: Bu kırmızı saçlı ve mavi gözlü bir bebekti. Kökeni ise İngiliz-İskoç olacaktı.

Curran'lar yeni dul kalmış bir kadın buldular. Kadın doğum sırasında ölürse bebeğini evlat edinmelerine razı oldu. Gerçekten de kadın doğum sırasında öldü. Bebek tam Patience'ın tanımına uyuyordu. Küçük kıza Patience Worth Wee Curran adı verildi.

Çocuk, Patience Worth'ün denetimi altında büyüdü. Worth kızın garip Quaker giysilerini giymesinde ısrar ediyordu. Patience Wee daha sonra California'ya göç ederek orada iki kez evlendi. 1938 yılında Bayan Curran öldü. Patince ise bir daha hiç konuşmamak üzere sustu. 1943 yılında Patience Wee ölümünün yakın olduğunu hissetti. Kilo kaybetmeye başladı. Hafif bir kalp rahatsızlığı vardı. 1943 yılının Noel günü uyurken sessizce öldü. Çoğu kimse bedensiz annesinin gelip onu aldığına inandı...

Psişik araştırmacı Dr. Walter Franklin Prince (1863-1934). Patience Worth olayı ile çok ilgilendi. Ona göre, Patience Worth ruhçuluk tarihinin en önemli olaylarından biridir (üstte).

Otomatik yazı medyumluğu

Patience'ın yazılarını yazmak için Quija Board'un yavaş ve güç kullanılır bir yol olduğu zamanla anlaşıldı. Bayan Curren otomatik yazı medyumluğunu denedi.

Sonraları Patience Worth'ün engin verimliliği karşısında bu yöntem bile yetersiz kaldı. Bunun üzerine doğrudan doğruya Bayan Curran'a söylüyordu. O sırada Bayan Curran çok güzel görünümlere de tanık oluyordu. Bay Curran, Bayan Curran'ın, daha doğrusu Patience Worth'ün söylediklerini yazıyordu. Daha sonra da bunlar daktilo ediliyordu.

Tanrı'ya yaklaşmak!

Patience, edebiyata çok fazla merakı olduğunu itiraf etmişti. Aynı zamanda da Tanrı'nın bir habercisi olabileceğini söylemişti. Belki de neden olduğu bu esrarengiz olayın, insanları Tanrı'ya yaklaştıracağını ve ruhsal âleme inandırabileceğini söylemek istiyordu. Bir keresinde şöyle yazmıştı:

"Ben herhangi bir şey dokumuyorum, ama bu ellerle öyle bir kelime oluşturulacak ki, tüm dünya şaşkınlıkla yanıp tutuşacak."

Astroloji'nin dayanakları araştırılıyor

2000 yıllık

Astrologlor planetlerin yaşamımızı çok özel bir biçimde etkilediklerini eskiden beri iddia ediyorlar. Aşağıdaki yazıda bu iddiaların neye dayandığı ve bazı modern araştırmalar ışığında astrologların ne ölçüde haklı oldukları açıklanmaya çalışılıyor.

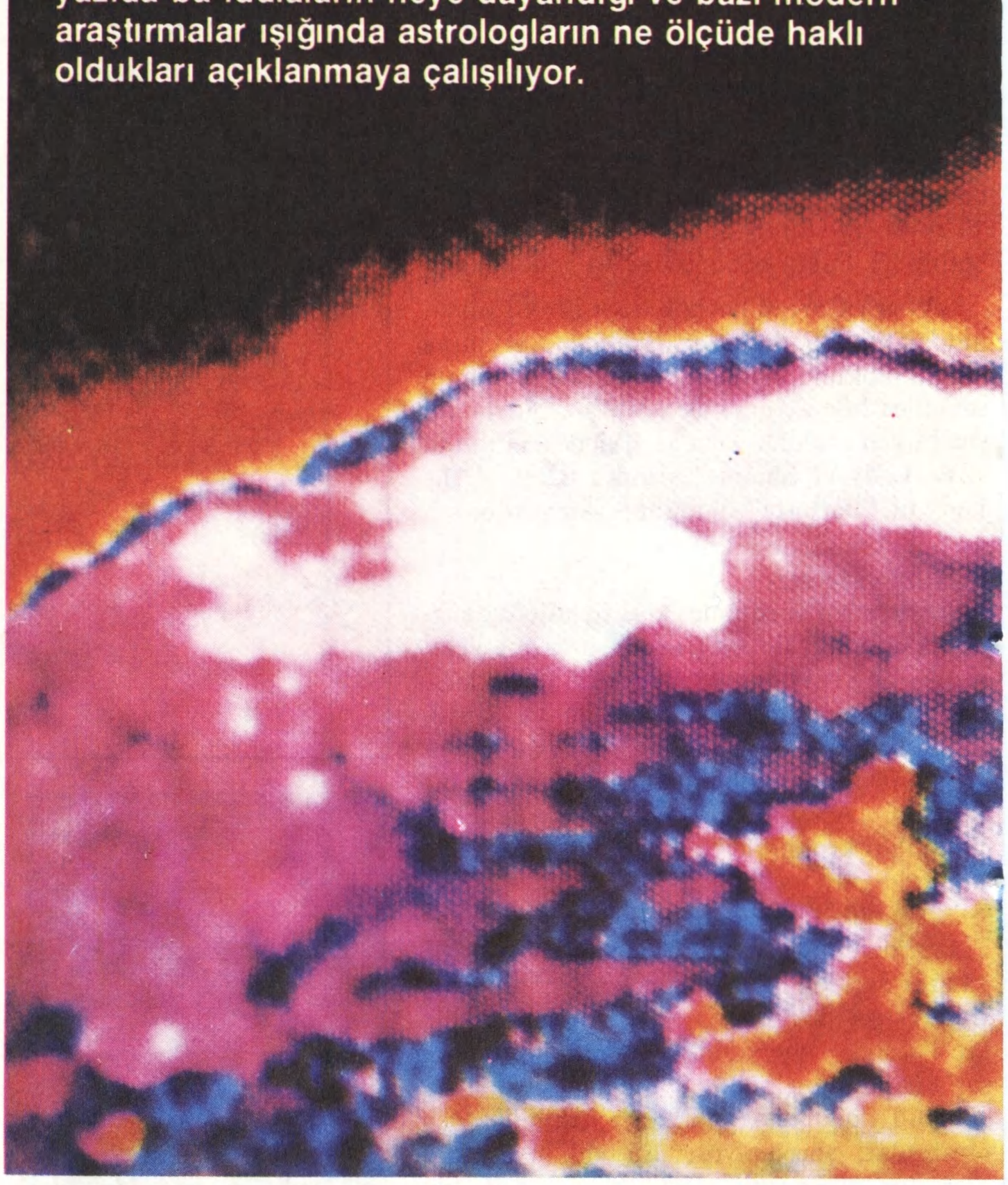

Belki 160.000 km uzunluğunda olan dev bir güneş parlaması. Dünya üstündeki herkesin yaşamında en önemli rolü üstlenmiş Güneş'in, bir yıl boyunca geçtiği yolun belirli bölümlerinde iken doğanların geleceğini de gösterdiğine inanmamak zor. John Nelson'ın gözlemleri Güneş'in üzerindeki patlamalarla planetler arasındaki açıların bir ilişkisi olduğunu gösteriyor (üstte).

ASTROLOJİ, ÇOK ESKİ bir bilim. Öğretileri ve ilkeleriyle binlerce yıl öncesinden günümüze kadar geliyor. Öyle ki, başlangıçtaki biçimi ile kuşaklar boyunca eklenen değişik görüşleri birbirinden ayırt etmek imkânsız. Yine de, bugün geleneksel astroloji olarak bilinen hali 19. yüzyıldan daha öncesine gitmiyor.

Herkes burcunun özelliklerini taşıyor mu?

Konuya şüpheci bir gözle bakanların, astrolojideki temel ilkelerin bazılarını akla yatkın bulmasını normal karşılamak gerekir. Çünkü, bunlara dayanarak, örneğin şu sonuçlara bile varmak mümkün: Diyelim ki, tipik bir Balık burcu insanı var. Öyleyse bu kişinin dikkati çeken yanı gözleri olabilir. Vücudu da etine dolgun, yani "balık eti" denilen türden. Ayaklarında ise bariz bir özellik göze çarpacak. Yüzme konusunda başarılı olacak.

Şimdi, bu özelliklere dikkat edilirse, her birinin Balık'ta bulunan özelliklere benzediği görülür. Bu gibi burçlara adını veren canlılara benzetme işlemi astrolojide sık sık kullanılıyor. Mesela, Yengeç burcundan olanların yengeç gibi bir o yana bir bu yana doğru giderek yürüdükleri söylenir. Yay burcundan olanların da uzun bir yüzü ve dikkati çeken ön dişleri olması gerekiyor. Yay burcu kadınları için, saçlarını atkuyruğu biçiminde taradıkları belirtiliyor; çünkü, Yay burcunun sembolü yarısı at olan bir insan biçimindedir.

Planetlerin özellikleri

Planetlerin hangi tip karakteri gösterdiği anlatılırken de aynı benzetme yönteminin geçerli olduğu anlaşılıyor. Bu konuda **Waite**'in **"Doğum Astrolojisinin Özeti"** adlı kitabında şu özellikler bulunuyor:

Güneş: Gurur, yaratıcılık, bencillik, şeref, asalet, gayretlilik, canlılık.

Ay: Hassaslık, seziş özelliği, ana içgüdüsü, kadınsılık, değişkenlik.

Merkür: Çabukluk, zekâ, akıllılık, hazırcevaplık, akıcı konuşma.

Venüs: Güzellik, zarafet, çekicilik, sanat anlayışı, sevgi, toplumsallık.

Mars: Mertlik, enerji, cesaret, girişkenlik, düşüncesiz hareket, arzu, saldırganlık.

Jüpiter: İyimserlik, neşe, cömertlik, dışadönüklük, spor, kuvvet, asalet, resmiyet.

Satürn: Tedbir, suskunluk, kötümserlik, tutukluk, derinlik, sebat.

(Ayrıca, Uranüs, Neptün ve Plüton için verilmiş özellikler de var ama, bunlar fazla önemli kabul edilmiyor.)

Yukarıdaki listeye bakılırsa, aynı adı taşıyan Tanrıyla özdeşleştirilmiş niteliklerin yer aldığı görülür. Acaba ne sebeple bir planete o Tanrı'nın adı verilmiş? Herhalde kırmızı renkte bir planet olduğu için Mars'ın adı Savaş Tanrısıyla bir tutuluyor. Keza, savaşmak erkeksi bir iş olduğu için, erkek özellikleri uygun görülmüş.

Güneş ve doğum ilişkisi

Güneş'in niteliğine baktığımızda belki akla uygun gelen bir açıklama bulabiliyoruz. Şimdi öne süreceğimiz fikre herhalde kimse karşı çıkmayacaktır: Yaz ortasında öğle vakti doğan çocuklar, kışın gece yarısı doğanlardan kişilik bakımından oldukça farklı bir özellik göstermeliler. Astrologların inançlarına önem vermeyen birçok insan bile bir çocuğun doğduğu anki mevsimin, günün, saatin ve o sıradaki hava durumunun kişiliği ve davranışları üzerinde etkili olacağına inanıyor.

Astrolojiye karşı olma

Eğer konuya bu açıdan yaklaşılırsa, yukarıda belirtilen görüşü biraz daha geliştirerek şunlar söylenebilir:

"Kamu araştırması yapan tanınmış bir

kuruluşun son incelemelerine göre, Ağustos'un ilk yarısında öğle vakti doğan çocukların büyük bir kısmının, genel toplum ortalamasına göre daha sağlıklı, çoğunlukla da güçlü, uzun boylu, sarışın oldukları ortaya çıktı. Ayrıca, bu çocuklar yetişkin hale geldiklerinde de iyi bir lider olmalarının yanı sıra, pratik ve iyi kalpli oluyorlar."

Doğru veya değil, bu akla yatkın bir açıklamadır ve en kuşkulu bilim adamı tarafından bile araştırıldıktan sonra kabul edilebilir. Ama, eğer bu açıklamaya *"Aslan burcundan olanlar..."* diye başlasaydık, buna hemen bütün bilim çevreleri "saçmalık" ve "batıl inanç" diyecekti.

Neden Aslan demişler?

Daha önce de ele alındığı gibi, Güneş, Aslan burcunda dendiğinde, tarihin yaklaşık 22 Temmuz ile 21 Ağustos arasında olduğunu belirtmekten öteye birşey yapılmıyor. Acaba, yılın bu devresinde Güneş'in durduğu Zodyak çemberi kesimine niçin Aslan demişler? Belki de, yüzyıllar boyu yapılan gözlemlere dayanarak, bu devrede doğanların aslana benzer davranışlarda bulunduğunu, yani aslan gibi olduklarını görmüş ve sonradan burç ismini koymuş olabilirler.

Zaten, gökyüzüne bakarsanız, Aslan burcunu oluşturan yıldız kümesi şekil itibariyle hiç de aslanı andırmıyor. Üstelik, ilkbahar noktasının geriye doğru kaymasına sebep olan ekinoks presesyonu (devinim) yüzünden Güneş bu tarihte gerçekten Aslan takımyıldızında değil de, Yengeç takımyıldızında duruyor.

2000 yıllık gözlemler

Öyleyse, Zodyak'taki bütün burç isimleri, Güneş'in her bir burçta durduğu an doğanların karakter özelliklerine bakılarak ortaya konmuş olabilir. Burada 2000 yıllık gözlem sonuçlarını göz önüne almak gerekiyor. Gerçekten de bu alanda en eski Babil astrologlarından başlayan bir dizi araştırma söz konusu. Bunlar yukarıda örnek olsun diye verilen basit bir araştırma kuruluşunun az sayıda gözlemlerine dayalı sonuçlar değil.

Güneş ve Ay'ın etkisi

Daha önce ele alındığı gibi, (Bkz. sayfa 581) horoskop denilen harita, belirli bir anda gökyüzündeki planetlerin yerlerini gösteren bir gök şemasıdır. Horoskopta Güneş'in durduğu yere bakarak, o kişinin yılın hangi ayında ve gününde doğduğunu öğrenmek mümkün. Ascendant denilen, doğuda yükselen burcun derecesinden de hangi saat ve dakikada doğduğu anlaşılıyor. Diğer dokuz

De Sphaera adlı eserden: Jüpiter. Bedenin dinçliğini ve maddi başarıyı gösteriyor (sağda).

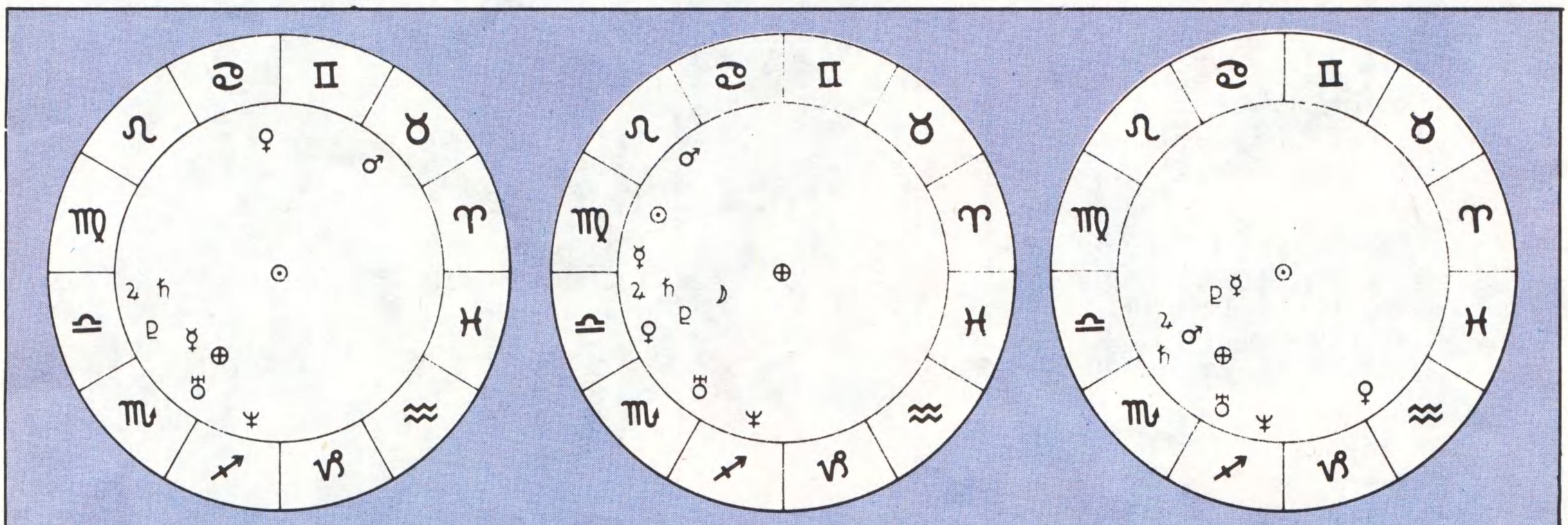

Jüpiter etkisi

"Jüpiter etkisi" hakkında çok şey söylendi. Bu konu Jüpiter ile Satürn'ün, en büyük iki planetin, gökyüzünde yaklaşık her yirmi yılda bir, yan yana duracak biçimde yer almasıyla ilgili. Bu son olarak 1980-1981 yıllarında görüldü. Dünyadan bakıldığında, 1980 Kasım'ından 1981 Mart'ına kadar Jüpiter ile Satürn aralarında bir veya iki derecelik açıyla gökyüzündeydiler. Güneş'ten bakılacak olsaydı, bu birleşim 1981 Mayıs'ında gerçekleşmişti. **J. Gribbin** ve **S. Plagemann, "Jüpiter Etkisi"** adlı kitaplarının ilk baskısında bu birleşimle birlikte diğer planetlerin de aynı bölgede yer alacaklarını belirttiler.

Gribbin, daha sonra ilk iddiasında gerekçe gösterdiği gibi, bütün planetlerin aynı yerde toplanacağı fikrinden vazgeçti. Çünkü, Dünya'dan bakıldığında, önemli planetlerin bir araya geldiği ilk tarih olan 1981 Eylül ayı başında, Satürn ile Jüpiter 12 ve 9 derece Terazi'de, Plüton 22 derecede idi. Venüs de üç hafta içinde Terazi burcunu geçerek ilerledi. Ay ise, 31 Ağustos ile 2 Eylül arasında ancak bu burçta kalıyordu. Güneş'in bu burca girmesi ise ancak Eylül'ün son haftasında gerçekleşti. Bütün ay boyunca Merkür Başak'ta, Mars Aslan'da, Uranüs Akrep'te ve Neptün Yay'da duruyordu.

Güneş'ten bakıldığında 1981 Mayıs ayında planetlerin durumu (solda). Dünya'dan bakıldığında bütün planetlerin bir tarafta durduğu an, 1981 Eylül ayı (ortada). Güneş'ten bakıldığında, planetlerin bir araya geldiği 1982 Mayıs durumları (sağda). John Gribbin (altta).

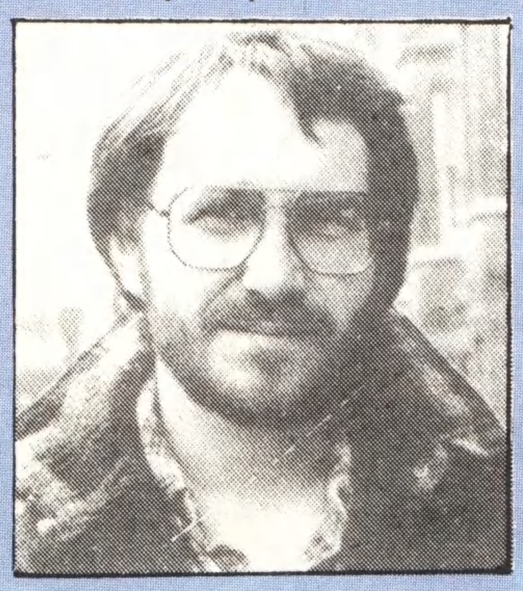

Güneş'ten bakıldığında, 1982 yılında planetlerin daha belirgin biçimde kümeleştikleri anlaşılıyordu. Yaklaşık 20 Mayıs'ta, Satürn ile Jüpiter arasında 16^0'lik bir açı varken, biri 7^0 Akrep'te diğeri de 21^0 Terazi'de duruyorlardı. Mars 7^0 Akrep'te, Plüton 25^0 Terazi'de ve Merkür 29^0 Terazi' deydi. Böylece bütün bu planetlerin içinde bulundukları en küçük açı 17^0'lik bir açılım vermekteydi. Bu durumda Yer Akrep'te, Venüs Kova'da, Uranüs ile Neptün de Yay'da duruyorlardı. Bütün bu dağınıklığa rağmen, yine de Satürn, Mars, Merkür ve Ay dörtlüsünün bir araya gelmesi 1981 Haziran ayında oldu. Ama, bu tür bir dörtlünün bir araya gelme olasılığı hiç de ender rastlanan bir durum değildi.

gökcismi de yine o kişinin doğduğu an ile ilgili diğer belirleyiciler oluyor.

Bunlardan ön önemlisi Ay. Her bir burcu yaklaşık iki buçuk günde geçerek devrini tamamlıyor. Güneş ile Ay'ın insan yaşamında çok önemli bir etki yarattığı kabul ediliyor. Zaten ışık ve ısı veren Güneş, besin kaynaklarının üretiminde vazgeçilmez bir unsur. Ay ile birlikte yarattıkları çekim dolayısıyla da denizlerdeki gelgit olayını meydana getiriyor.

Burada insanların suda yaşayan varlıklar olmadığını öne sürerek, gelgit olayının etkisinin olmayacağı düşünülemez. Çünkü, insan da temel yapı olarak evriminin başında sularda yaşayan bir canlıdan türemiştir. Bu sebeple, belki denizlerdeki balıklar ve diğer canlılar kadar gelgit olayından etkilenmiyorsa da, bedenindeki sıvılar bu olaydan belirli bir ölçüde mutlaka etkileniyor. Sonuçta, Güneş-Ay çekiminden doğan etki, diğer planetlerin de araya girmesiyle bir bütün olarak düşünülürse, Güneş sisteminin yarattığı bir çekim ve manyetik alan etkisi ortaya çıkar.

Güneş'teki patlamalar

1940'ların ortasında, **John Nelson** adında bir RCA (Amerikan Haberleşme Şirketi) mühendisi, New York şehrinin ortasında, şirketin Manhattan'daki binasının tepesine bir teleskop yerleştirdi ve Güneş'i incelemeye başladı. Nelson'ın zamanında, beklenmedik bir Güneş patlamasından sonra radyo haberleşmesinde önüne geçilmez bir kesinti meydana geldiği biliniyordu.

Bu yüzden, Güneş patlamalarını önceden saptayabilmek için, şirket Nelson'a bu Güneş olayı ile ilgili bir araştırma yapma görevini verdi. Nelson'ın gökbilim bilgisi çok az, astrolojiden ise habersizdi. Fakat, araştırmaları ilerledikçe, Güneş patmaları ile diğer planetlerin patlama anında bulundukları yerler arasında doğrudan bir ilişki olduğunu gördü. Planetler arasında belirli açılar meydana geldiğinde, Güneş'te de patlamalar olduğunu tespit etti.

Nelson, 1967 yılına geldiğinde, Güneş patlamalarıyla ilgili kozmik fırtınaların 1460 tanesini incelemişti. Diğer planetlerin durumununa da bakarak bunları % 93 doğrulukla önceden bilecek bir sonuca ulaşmıştı. Şiddetlı bir kozmik fırtınada, Güneş'e yakın dört planetten biri, (Merkür, Venüs, Dünya ve Mars) diğer uzak planetlerden birisiyle mutlaka 0, 90, veya 180 derecelik bir açı yapacak durumda bulunuyordu..

Üstelik, bunun dışında, en az iki planet de az önce belirtilen planet ikilisine belirli bir açı yapar durumdaydı. Bu belirli açıyı Nelson 360 derecelik çemberin 2,3,4,5 veya 6'ya bölünmesiyle çıkan 180, 120, 90, 72 ve 60 olarak tespit etti. Astrologlar tarafından haberleşme ile özdeşleştirilen Merkür planetinin de Nelson'ın araştırmalarında en çok dikkati çeken planet olması, herhalde sadece şanslı bir rastlantı değildi.

Nelson'ın şemalarından üçü. Şiddetli manyetik fırtınaların olduğu anda, Güneş'ten bakıldığında planetlerin yerlerini gösteriyor (altta). 23-27 Mart 1940'ta yedi planet arasında ya 90 ya da 180 derecelik bir açı var (ortada). 12-16 Kasım 1960'ta, Nelson'ın önceden haber verdiği ve 20 yılın en şiddetli Güneş fırtınasında planetlerin durumu (en altta). Bilinen en büyük kozmik yağmur 23 Şubat 1956'da meydana geldi.

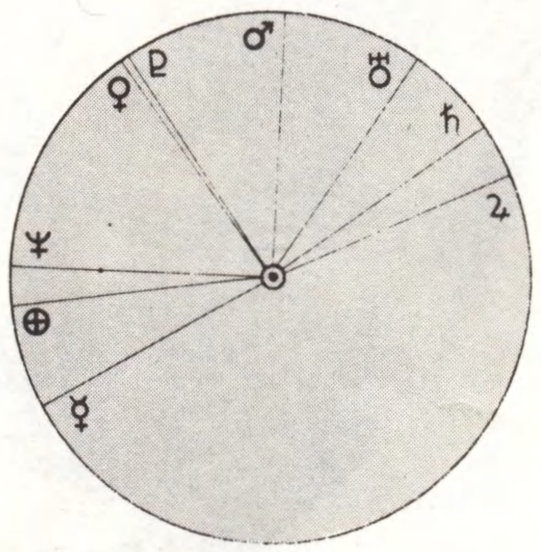

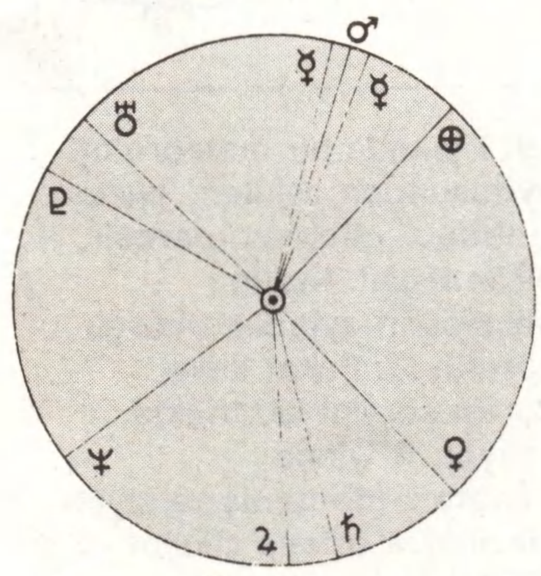

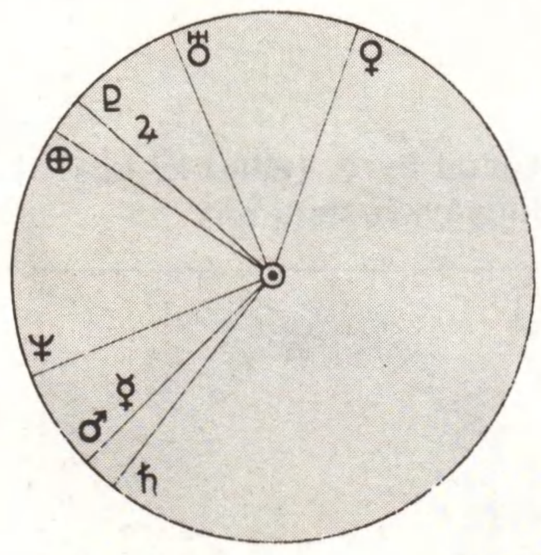

Gökcisimlerinin dünyaya etkisi

Gökcisimlerinin dünyaya olan etkileri sayılamayacak kadar değişik türden olabilir. Belki sadece gravitasyon çekiminin yarattığı bir gelgit olayından ibarettir. Bazen de Güneş patlamasına eşlik eden bir kozmik ışınım (radyasyon) seli halini alabilir. Canlıların evriminde en önemli etkiyi bu tür aşırı kozmik fırtınaların yaptığına inanan biyologlar çoğunluktadır.

Cevap aranan sorular

Böylece, geriye, incelenmesi gereken en az iki araştırma yolu kalıyor. Birincisi şu: Nelson'ın çalışmaları Güneş patlamalarıyla planetlerin bu sırada bulundukları yerler arasında kesin bir ilişki olduğunu ortaya koyuyor. Bu durumda aynı türden benzer bir ilişkiyi planetler ile Dünya arasında kurarak doğan bebeklerin karakterleri üzerinde bir tahmin yapılabilir mi?

İkincisi: Eğer böyle bir ilişkinin geçerliliği ortaya çıksa, -ki böylece astrolojinin temel kurallarının doğruluğu ispatlanmış olurdu- bu durumda da, acaba insan kişiliğinin gelişmesindeki etken, bu planetlerin arasında olan çekimsel kuvvete mi, yoksa değişik yoğunlukta ortaya çıkan kozmik ışınımın oluşmasına mı bağlı diye düşünmek gerekecek!

Nelson teleskopunu RCA binasının tepesine yerleştirdikten kısa bir zaman sonra, daha henüz araştırmalarının sonucu bile yayınlanmamışken, **Michel Gauquelin** adında genç bir Fransız istatistikçisinin birinci araştırma yolunu seçmiş olduğu görülüyor. Bu genç bilim adamı, astrolojiye olan kuşku dolu ilgisine bir çözüm bulmak isterken hiç beklenmedik sonuçlarla karşılaştı...

Astrolojinin dayandığı temel gerçek nedir? Sayfa 378'de.

Dünyanın içi boş mu?

İçi boş dünya ile ilgili görüşleri 468. sayfada sunduk. Çoğu kişi de dünyanın içinin boş olamayacağını düşünüyor. Aşağıdaki yazıda daha çok bu konudaki karşı görüşlere yer veriliyor.

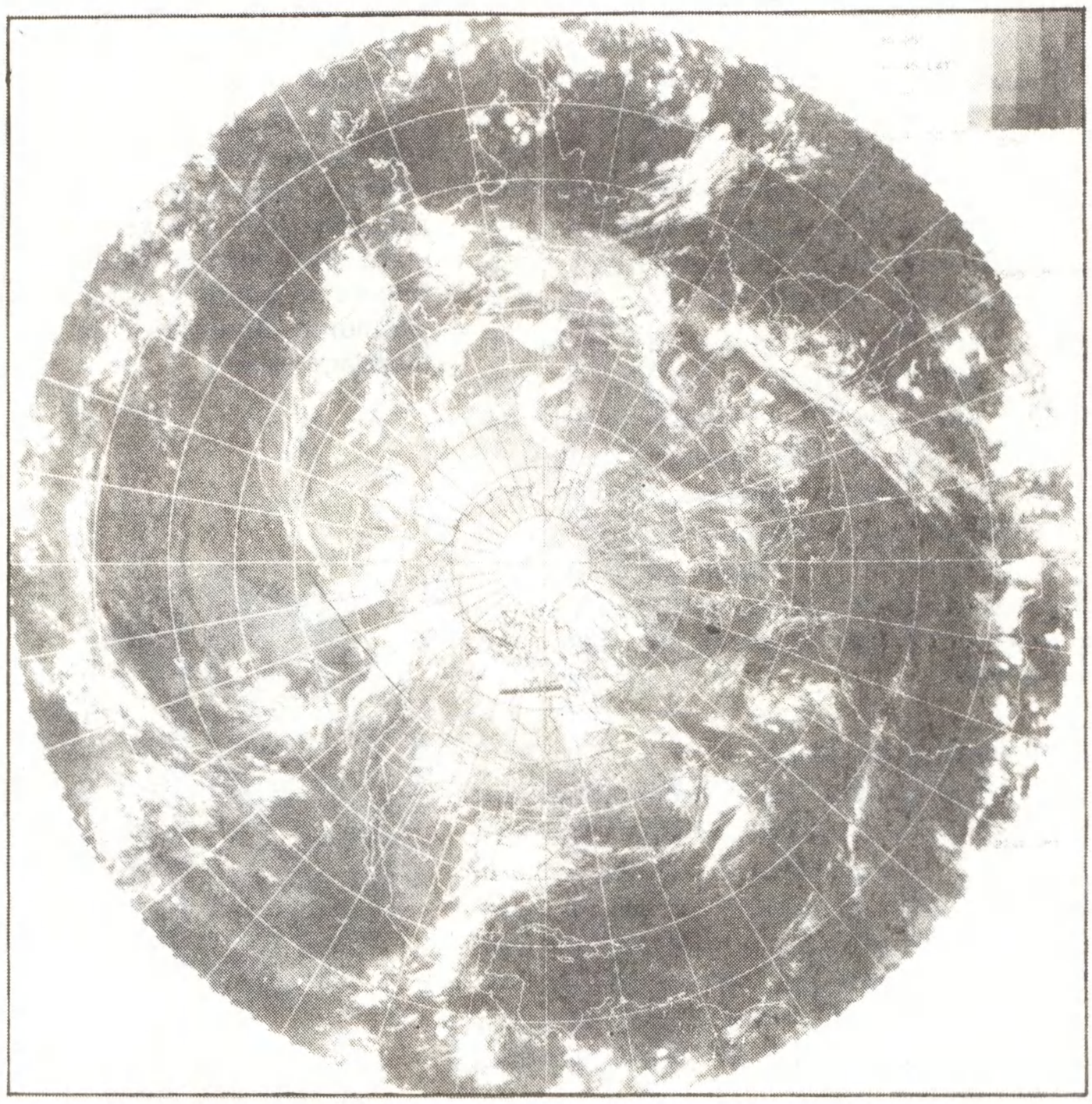

1973 yılında bir meteoroloji uydusundan çekilen, kuzey kutbunu gösteren parçalı bir fotoğraf. Kutup bölgesinin aydınlık olduğu görülüyor. Fakat kışın burası sürekli karanlıkta kalıyor. Böylece fotoğraflarda geniş ve siyah bir boşluk ortaya çıkıyor (üstte).

PALMER'IN, **Bernard**'ın, **Giannini**'nin ve içi boş dünya görüşünü savunan birçok kişinin iddialarındaki gerçek payı titizlikle araştırılıyor.

Keşfedilmemiş bölgeler mi?

Bu konudaki yapılan en geniş kapsamlı araştırmalar bile, Amiral **Byrd**'a ait olduğu belirtilen ifadeleri doğrulamaz gibi görünüyor. "Kutbun ötesindeki kara parçası" ve "Büyük Gizem" iddialarını bir an için doğru olarak kabul edelim. Bu durumda bile, bunların içi boş dünyanın gizemli kıtaları olmaktan çok, dünyanın şimdiye değin keşfedilmemiş bölgeleri olduğu düşünülebilir. "Efsanevi Gökkuşağı Kenti" de olsa olsa Antartika koşullarında sık sık rastlanan türden bir "serap" olayı olabilir.

Byrd'ın ifadeleri

Peki, o halde Byrd'ın ısrarla belirttiği nokta neydi? Amerika'da yayınlanmakta olan **National Geographic** dergisi, 1947 Ekim sayısında, Byrd'ın kutup gezisine yer vermişti. Byrd, şöyle diyordu: *"Belirttiğim gibi, güney kutbu üzerinde dolaşıyoruz. Aşağı yukarı 750 metre yükseklikteyiz. Kutbun öte tarafındaki o bilinmeyen geniş bölgeyi arıyoruz. Oraya ulaşmak için çok uğraşmıştık."*

Güney kutbunda

Giannini, Bernard ve Palmer'a göre, Byrd, 1947 Şubat'ında kuzey kutbu üzerinde 2750 km uçmuştu. Aslında Byrd 16 Şubat 1947'de güney kutbu üzerindeydi. Byrd'ın ifadeleri şöyleydi: *"Bulunduğumuz konum, 88° 30' güney. Tahminen 160 km uçtuk. Sonra doğuya yöneldik. 45. doğu meridyenine ulaşıncaya kadar dik açı bir rota izledik. 45. meridyene ulaştığımızda ise, üsse dönüş yolu üzerinde olduğumuzu gördük."*

Esrarengiz bir film

Fakat bunun yanı sıra, bazı kişiler de Byrd'ın kuzey kutbunda uçtuğunu gösteren bir film izlediklerini öne sürdüler. Filmde, Giannini, Bernard ve Palmer'ın da belirttikleri gibi, dağlar, ağaçlar, ırmaklar ve mamuta benzetilen iri hayvanlar görüldüğü iddia edildi.

Amiral Byrd, (aitta) içi boş dünyayı keşfetti mi?

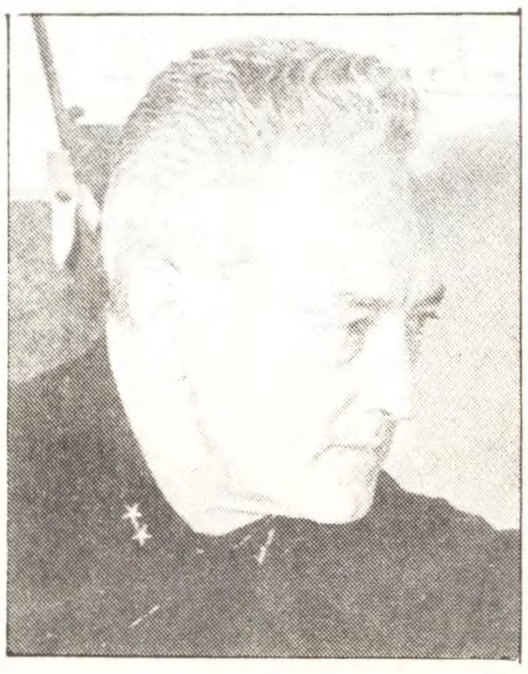

1929'da bu filmi izlediğini belirten bir kadın, Ray Palmer'a bir mektup yazdı. Mektubun son cümleleri şöyleydi: *"Filmi anlatan kişi, Byrd'ın bizzat kendisiydi. Filmin bir sahnesinde Byrd, çevresi kozalaklı ağaçlarla kaplı bir gölün kıyısında görülüyordu. Birden bir çığlık attı. Ağaçların arasında son derece iri bir hayvan vardı. Daha sonra bir dağ göründü. Byrd'ın 'Kömür Dağı' olarak tanımladığı bu dağ, bir elmas gibi parlıyordu."*

Film ortada yok

Her ne kadar bu film son derece ilginç ise de, hiçbir arşivde buna ilişkin herhangi bir kayıt yok. Öyleyse film şimdi nerede? Amerikan Hükümeti olayı örtbas mı etti?

Byrd'ın ifadeleri çarpıtılıyor

Böylece, Byrd'ın özgün ifadeleri çarpıtılarak, sanki ona aitmiş gibi oldukça farklı bir duruma getirildi. Oysa araştırmacılar, güney kutbunda, bereketli toprakların da mamutların da olmadığını öne sürüyorlar. Ayrıca her ne kadar keşfedilmemiş bir bölge de olsa, kutbun ötesindeki o bölge için, "2750 km" gibi bir sayısal değer kullanılmıştır. Oysa bu değerin, aslında "kilometrekare" olarak belirtilen ilk özgün halinden tahmini bir yaklaşımla üretildiği iddia ediliyor.

Gökkuşağı kentinin kaynağı da, araştırmacılara göre Byrd'ın "Donmuş Gökkuşakları Caddesi"nden başka bir şey değildi. Bunun da Antartika koşullarının olağan görüntülerinden biri olduğu söyleniyor.

"Kutbun ötesindeki kara parçası" ya da "Büyük Bilinmeyen"e gelince; bunlar da yine Byrd'ın özgün bir ifadesinden, "dünyanın uçsuz bucaksız bilinmeyen bölgeleri" ifadesinden üretilmiştir.

Daha fazla bilgi için:

Francis King, *Satan and swastika*, Mayflower Books 1976
Brinsley Le Poer Trench, *Secrets of the ages*, Panther 1976
John Sladek, *The new apocrypha*, Panther 1978

Dünyanın yapısı biliniyor

Tüm bunlara rağmen, hâlâ dünyanın içinin boş olduğunu savunanlar çıkabilir. Fakat bu tür iddiaları şöylece çürütmek mümkün: Bugün, dünyanın iç kesimlerinin fiziki özellikleri ve yapısı, gelişmiş sismometreler ve elektronik bilgisayarlar ile incelenebiliyor. İçi boş dünyayı bir yana bırakırsak, dünyanın iç yapısının nasıl oluştuğunu jeoloji açıklayabiliyor.

Bilindiği gibi dünya, üç ana katmandan oluşur. En dış tabaka olan "magma" (sial ve sima tabakalarını içerir), granit ve bazalt kayalardan meydana gelir. Kalınlığı ortalama 40 km'dir. Bunun altındaki "manto" tabakası yaklaşık 2900 km kalınlıktadır. Magnezyum silikatlar, demir, kalsiyum ve alüminyumdan oluşur.

Üçüncü katman ise çekirdektir. Çekirdek, iç ve dış çekirdek olmak üzere iki tabakadır. Kalınlığı yaklaşık 5100 km'dir. Demirin 3.200.000 atmosfer basınçlık bir ortamda donması sonucu, iç çekirdeğin son derece "katı" olduğu düşünülüyor. Bu bilgilerin ışığında düşünülürse, dünyanın içinin boş olduğu pek akla yatkın gelmiyor.

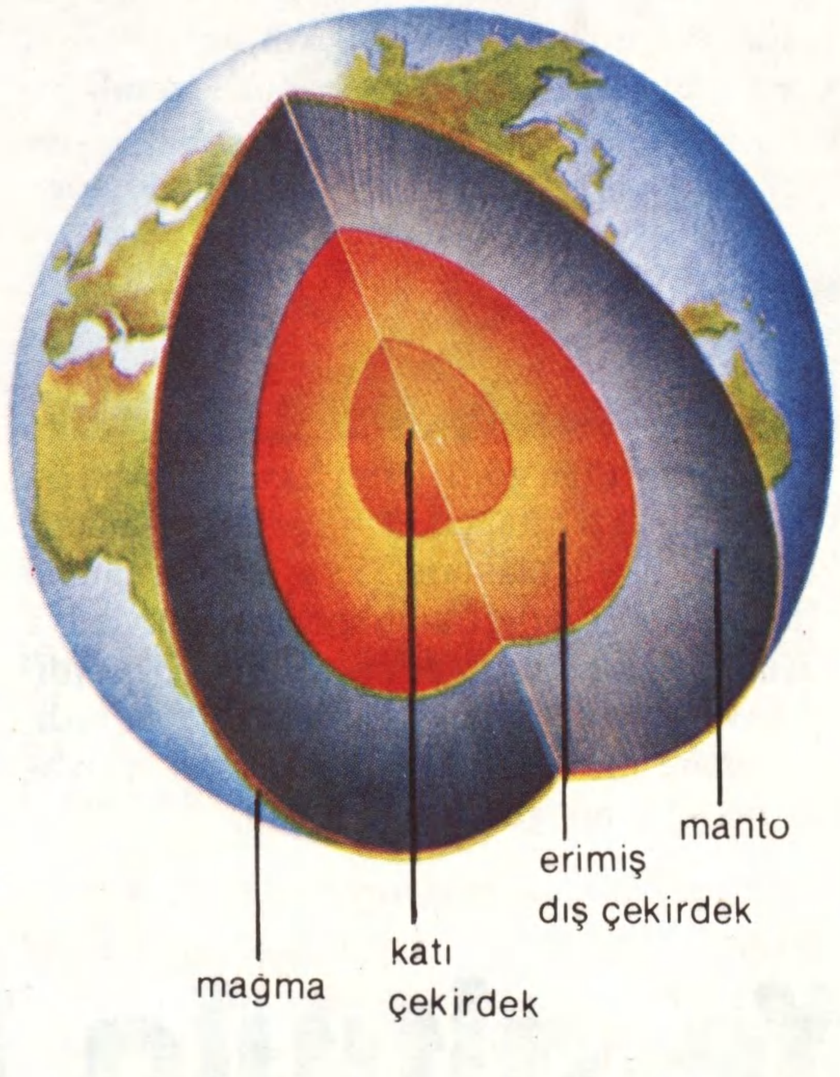

Yerin iç katmanlarını gösteren bir kesit. Dünya, magma, çekirdek ve manto adı verilen katmanlardan oluşur (sağda).

Apollo-17'nin çektiği bu fotoğrafta Antartika bölgesi belirgin olarak görülüyor. Geçen yüzyıllarda şimdiki teknik olanaklara sahip olmayan insanoğlu, gezegenimizin şeklini sadece tahmin edebiliyordu. Fakat günümüzde, dünyanın uzaydan fotoğrafları çekilebiliyor. Bunlar son derece gelişmiş aygıtlar aracılığıyla incelenebiliyor (altta).

"Delik" nasıl ortaya çıktı?

Öyleyse ESSA-7'nin çektiği, kuzey kutbundaki devasa deliği gösteren fotoğraf nasıl açıklanabilir?

Bu tür fotoğraflar, 24 saat dünyanın çevresinde dolanan uydulardan çekilir. Uydu, bu süre boyunca, dünyayı çeşitli açılardan gösteren parça parça görüntüler toplar. Bu görüntüler, yeryüzündeki bir bilgisayara gönderilir ve burada işleme konur. Parça parça görüntüler bir araya getirilerek, sanki dünya üzerindeki tek bir noktadan görüntülenmişcesine, tek bir resim elde edilir.

24 saat süresince, ekvator kuşağındaki bölgeler belirli aralıklarla güneş ışığını alır. Fakat kutup ve çevresi, kuzey yarıküre kışı yaşarken sürekli karanlıkta kalır. Bundan ötürü, çekilen bir fotoğrafın ortasında, yani kutbun olması gereken yerde, siyah bir alan ortaya çıkar.

Aynı şekilde, yaz süresince çekilen fotoğraflarda da, kutbun buzullarla kaplı olduğu görülür. Kızılötesi dalgaboyu kullanılarak çekilen fotoğraflarda da, dünyanın gece ve gündüz boyunca sıcak radyasyon yaydığı görülür.

Dünyanın içi boş değil, ama...

Tüm bu bilimsel yaklaşımlardan sonra, kutuplardaki delikler ya da dünyanın içinin boş olduğu gibi iddialar açıklığa kavuşturulamıyor. Fakat unutulmamalıdır ki, dünyanın birçok yerindeki yeraltı kentleri, yeraltı tünel sistemleri ve nerelere kadar uzandığı bilinmeyen mağaralar, somut bir şekilde önümüzde duruyorlar ve gizemlerini sürdürüyorlar.

Paranormal olayların dünyasında Tom Lethbridge çok önemli bir kişi olarak kabul ediliyor. O, yeraltındaki suları keşfetmekten, geçmişte yaşanmış yoğun bir duygunun kaydını bulmaya kadar pek çok olağanüstü yeteneği ile tanınıyor.

PARANORMAL OLAYLARLA ilgilenen herkes, **Tom Lethbridge** adını duymuştur. Ancak Devon'daki bir bakımevinde öldüğünde, halk arasında adını bilen pek az kişi vardı. Bugün, ona inananların çoğu, psişik araştırmalar tarihinde onun çok önemli bir yeri olduğunu kabul eder. Onun, çubukla yeraltındaki maden veya su arama, ölümden sonra hayat, hayaletler, durugörü, kehanet ve zaman hakkındaki görüşleri çok sayıda psişik araştırmacının ilgisini çekti.

Emekli bir arkeolog

Tom Lethbridge görüşlerini hayatının son on yılında bir dizi kitapçıkta yayınladı. İlginçtir ki, bu tür psişik olaylara 55 yaşlarında emekli olup Devon'a yerleştikten sonra ilgi duymaya başladı. Eğitimi tarih ve arkeoloji üzerineydi. İş hayatının çoğunu Cambridge'de geçirdi. Üniversite müzesinde Anglo-Sakson antikaları ile ilgili bir görev yapıyordu.

Tom ve Mina Lethbridge su bulmada oldukça başarılıydılar (üstte). Devon'daki Ladram plajı. Burada insanlar uçurumdan atlamak için çok kuvvetli bir istek duyuyorlar (altta).

Lethbridge Devon'a yerleşiyor

Ancak onun bir özelliği vardı, daima toplumun kurallarına ters düşüyordu. 1957'de Cambridge'i nefret dolu bir şekilde terk etti. Arkeoloji üzerine yazdığı bir kitabı sert eleştirilere uğramıştı. Eşi **Mina** ile birlikte Devon'un güney sahillerine yerleşti. Artık kitap okuyarak ve kazılar yaparak vakit geçirecekti. Kendisi bile bilmiyordu ama, yaşamının en şaşırtıcı dönemi başlamak üzereydi.

Yaşlı büyücüyle tanışma

Hayatının yönünü değiştiren kişi, komşuları olan yaşlı bir kadın oldu. Bu beyaz saçlı ufak tefek kadın, kendisini rahatsız eden kişilere hafif büyüler yapabildiğini iddia ediyordu. Ayrıca geceleri vücudunu terk edip etrafta dolaşabildiğini de, söylüyordu. Bu yetenek, astral çıkış olarak biliniyor (Bkz. sayfa 78 ve 129). Lethbridge başlangıçta kadına inanamadı. Ancak sonradan yaşadığı bir olay sonucu ikna oldu.

Beş köşeli yıldız

Yaşlı kadın ona istenmeyen ziyaretçileri nasıl uzaklaştırdığını anlattı. Zihninde beş köşeli bir yıldız (pentagram) çiziyordu. Sonra bunu, istenmeyen ziyaretçinin yolu üzerinde, örne-

Yeraltıyla bir "başka" temas

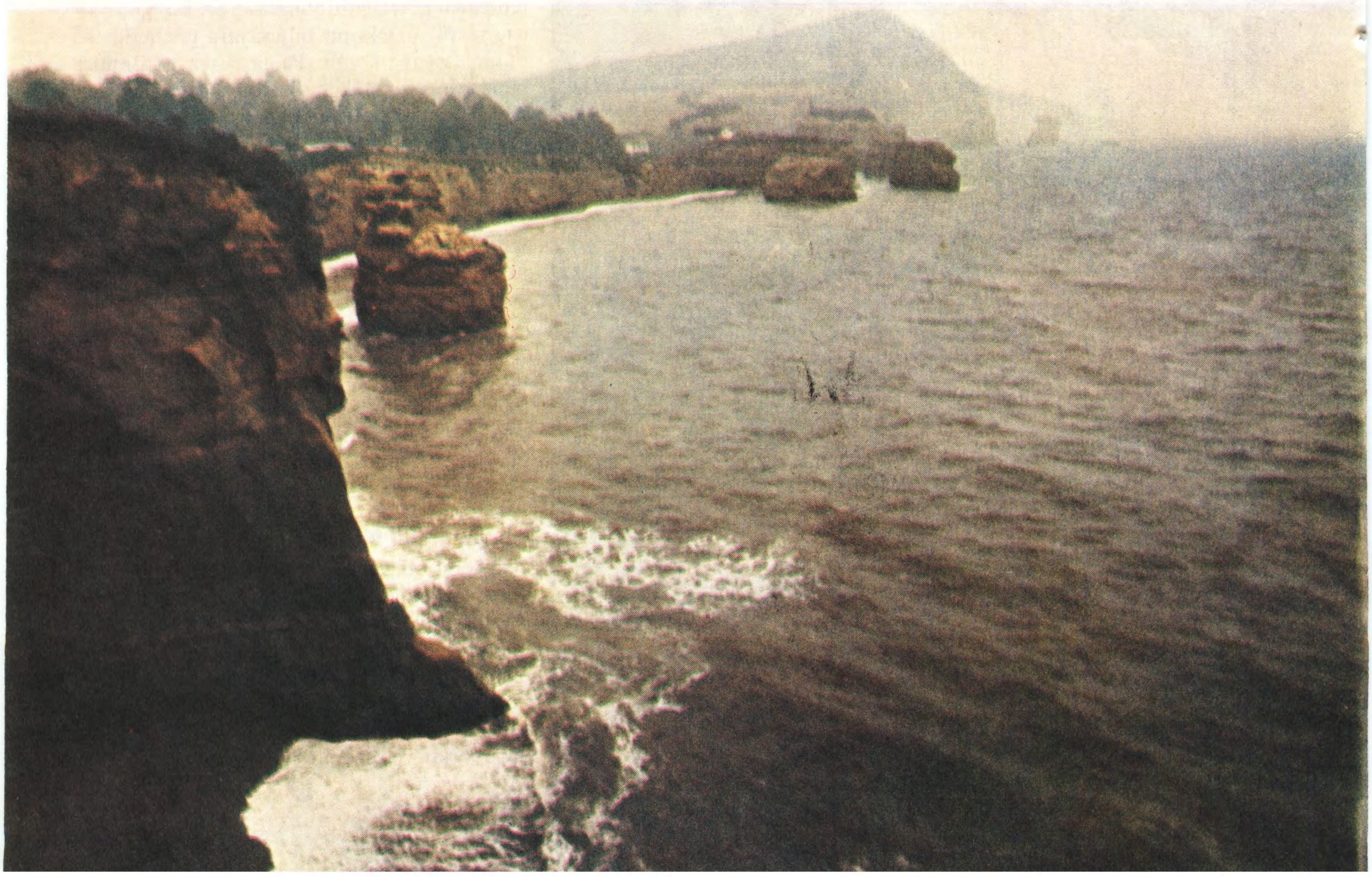

ğin onun kapısının önünde tasavvur ediyordu.

Büyücü kadının ziyareti

Bundan kısa bir süre sonra, Tom yatakta yatarken zihninden yıldızları geçiriyordu ve onları yatağın etrafında tasavvur ediyordu. O gece yarısı, karısı Mina, odada başka birinin bulunduğu duygusuyla aniden uyandı. Yatağın ayakucunda zayıf bir ışığın parladığını gördü. Sonra izlerken ışık yavaşça solarak kayboldu.

Büyücü kadının esrarengiz ölümü

Ertesi gün yaşlı büyücü, evlerine geldi. Bir önceki gece yatak odalarını ziyaret ettiğini ve yatağın etrafının ateşten üçgenlerle sarıldığını gördüğünü söyledi. Tom'un şüpheciliği azalmaya başladı. Mina, kadına kibarca geceleri yatak odalarına gelmemesini söyledi.

Geri tepen büyü

Bir sabah yaşlı kadın yatağında ölü bulundu. Polis cinayetten şüphelendi. İki komşu çiftliğin sığırlarında da şap hastalığı görülmüştü. Ancak, zarar vermek istediği çiftçinin hayvanlarına bir şey olmamıştı. Lethbridge ise, büyünün geri teptiğinden emindi.

Yaşlı büyücünün ölümü, Tom'u çok düşündürdü. Kadının kulübesinin önünden geçerken garip bir his duyuyordu. İçinde boğucu bir sıkıntı hissediyordu. Bir bilim adamı merakıyla kulübenin etrafını dolaştı. Sıkıntı bir çoğalıyor, bir azalıyordu.

Plajdaki dehşet duygusu

Yaşlı büyücünün ölümünden bir yıl sonra Tom Lethbridge, bir başka garip olay daha yaşadı. Yağışlı bir Ocak günü, eşiyle birlikte Ladram Körfezine, yosun toplamaya gittiler. Lethbridge plaja iner inmez o garip üzüntü ve dehşet hissini tekrar yaşadı. O, yosunları çuvallara doldururken karısı Mina da plajda dolaşıyordu. Mina aniden dönerek Tom'a geldi: *"Hadi gidelim. Burada bir dakika daha fazla kalamam. Burada korku verici bir şeyler var!"* dedi.

Benzer deneyimler

Ertesi gün olanları Mina'nın ağabeyine anlattılar. O da benzer bir duyguyu Wiltshire bölgesindeki Avebury yakınlarındaki bir çayırda yaşamıştı. Çayır sözü Tom'un bir şeyler hatırlamasına neden oldu. Çayırlık bölgelerdeki telefonlar boğucu ve rutubetli havalarda sık sık kısa devre yaparak bozulurlardı.

Su kaynağı mı neden oluyor?

Tom'un kafasında bir fikir belirmeye başlıyordu. Acaba anahtar su olabilir miydi? Büyük ormanda da hava sıcak ve nemliydi. Ladram plajında da aynı durum söz konusuydu. Bir sonraki hafta sonu aynı durumu tekrar yaşadılar. Mina, kocasını plajın uzak köşesine götürdü. Geçen hafta Mina aynı

Hawaii'de bir volkan faaliyet halindeydi. 19. yüzyılın ortalarında William Denton bir medyuma bir parça volkanik kaya verdiğinde, bu kişi volkanın patladığı vizyonu gördü. Bu psikometri alanında başlatılacak deneyler serisinin ilkiydi. Diğer bir deyişle bu deneyle cisimlerin okunması olarak adlandırılan ve özellikle, çatal dalla su aramanın yakın bir ilişkisi bulunuyor (üstte).

yerde garip bir his duymuştu. Burada yine her ikisinin de duyduğu his öyle yoğundu ki, başları döndü. Tom Lethbridge duydukları hissi şöyle tarif etti: *"İnsan ateşi çok yüksek olup da, bir sürü hap alınca kendini tıpkı böyle hissediyor."* O yerin iki tarafında da küçük su kaynakları bulunmaktaydı.

İntihar etme duygusu

Mina dolaşmaya devam etti ve dik bir kayanın tepesinden manzarayı seyretmeye başladı. Aniden, aynı hissi tekrar duydu. Buna ilaveten, sanki bir şey ya da birisi onun uçuruma atlamasını sağlamak için uğraşıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Aynı yere Tom'u çağırdığında, Tom o bölgenin de aşağıdaki deniz kıyısı kadar uğursuz olduğu kanısına vardı.

Geçmişten gelen ümitsizlik

O kayalarda duydukları ilk sıkıntı hissinden 9 yıl sonra bir adam kendini atarak intihar etti. Lethbridge o bölgede bu kötü duygunun çok yoğun olduğuna karar verdi. Sanki geçmişten gelen ümitsizlik duygusu o bölgeye âdeta bulaşmıştı. Ama nasıl?

Çatal çubukla su aramak

Lethbridge, bu tür duygulara suyun neden olduğuna inanıyordu. Arkeolog olarak her zaman su bulan kişilere ilgi duymuştu. Bu tür bir kişi elinde çatal şeklinde bir fındık dalıyla yürümeye başlar. Yerin altından akan bir suyun üzerine geldiğinde ellerinin ve kollarının adaleleri kasılır ve dal ya aşağıya ya da yukarıya doğru hareket eder. Bu olaya radyestezi adı veriliyor.

Suyun manyetik alanı

Sesler demiroksit kaplanmış bantlara nasıl kaydediliyorsa manyetik alanların çalışma ilkesi de aynıydı. Akan suyun manyetik alanının da kuvvetli duyguları kaydettiğini farz edelim. Bu duygular da temelde insan beyni ve vücudunun elektriksel aktiviteleri olabilirler.

Manyetik duygular

Bu teori, depresyonun (aşırı sıkıntı) bir tür görünmez duvar oluşturmasını da açıklıyor. Demir bir çiviyi bir mıknatısa yavaş yavaş yaklaştıran biri, mıknatısın güç alanına giren çivinin birdenbire mıknatısa yapıştığının farkına varır. Muhtemelen suyun manyetik alanının da benzer bir özelliği vardır. Eğer böyle manyetik alanlar kuvvetli duyguları bir teyp gibi kaydediyorsa, kişi o alana girer girmez aniden bazı duygulara kapılabilir. Hem Tom hem de Mina, Ladram plajındaki kötü sıkıntının aniden sona erdiğini de farkına varmışlardı.

Üniversitedeyken gördüğü hayalet

Ya yalnızca hissedilmeyip görülen hayaletlere ne demeli? Burada da, Lethbridge-teorisinin gerçeklere uyduğunu kabul ediyordu. 1922'de Cambridge Üniversitesi'nde öğrenciyken bir arkadaşının odasında gördüğü hayaleti hatırladı. Bu olay şöyle olmuştu.

Geceleyin geç vakit, arkadaşının odasından çıkarken silindir şapka giyen birinin odaya girdiğini gördü. Adamın arkadaşına bir haber getiren kolej hizmetlisi olduğunu düşündü. İyi geceler dileyerek, dışarı çıktı. Ancak adam ona cevap vermedi. Ertesi sabah Lethbrigde arkadaşına dün geceki adamı sordu. Arkadaşı dün gece kimsenin odasına girmediğini söyledi.

Büyücünün hayalet arkadaşı

Tom, yaşlı büyücünün bahçesinde de, kadın ölmeden bir yıl kadar önce, başka bir hayalet görmüştü. Yüzü, yaşlı kadının bahçesine dönük olarak bir tepede oturuyordu. Bahçede iki kadın gördü. Kadınlardan biri komşusu olan yaşlı büyücü idi. Diğeri ise eski moda gri elbiseler giymiş uzun boylu yine yaşlı bir kadındı. Daha sonra, büyücüyü gördüğünde ona ziyaretçisini sordu. Kadın şaşırdı. Lethbridge ona, gördüğü kadını tarif edince, *"A, sen benim hayaletimi görmüşsün"* dedi.

Hayalet mi, yansıma mı?

Bu olay 1959'da olmuştu. Lethbridge daha Ladram plajındaki deneyimi yaşamamıştı. Onun ilk düşüncesi, grili yaşlı kadının bir tür yansıma olduğuydu. Başka biri hayaleti düşünmüş ve her nasılsa görüntü kendi düşüncesine yansımıştı. Sonra aklına hayaletlerin her yıl aynı günde tekrar görünebilecekleri geldi. Böylece o ve Mina, gelecek yıl aynı gün, aynı yere gitmeye ve neler olacağını görmeye karar verdiler.

Elektriklenen hava

Fakat, hiçbir şey olmadı. Aynı yerde sessizce oturdular. Güzel, sıcak bir sabahtı, ancak grili yaşlı kadın görünmedi. Bununla beraber her ikisi de havada elektrikli bir durum sezdiler. Yolun altından geçen küçük bir yeraltı su kaynağı vardı. Bu elektrikli durum, kaynağın üzerinde durduklarında artıyordu.

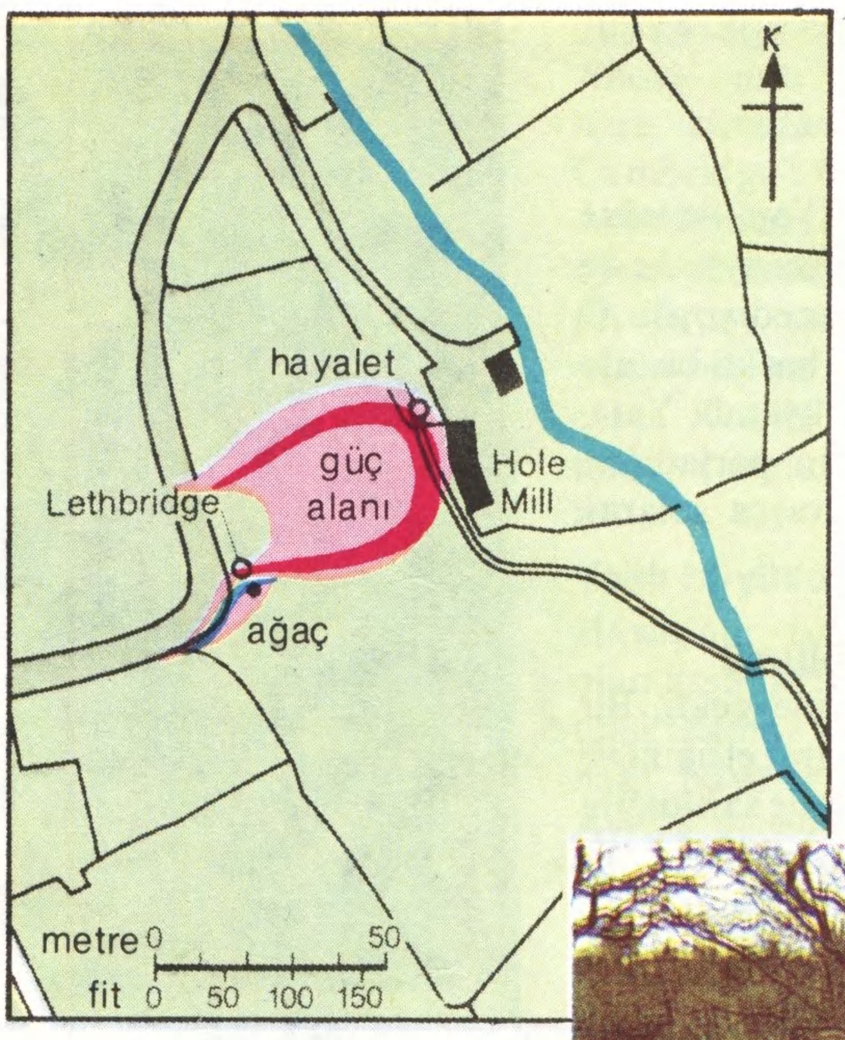

Hole Mill'deki hayaletin, yeraltı kaynağını ve güç alanını gösteren bir harita. Lethbridge, bölgeyi gözleri kapalı olarak çatal şeklinde bir fındık dalıyla saptadı. Sonra yapılan bir kazı, Lethbridge'in saptamalarının tümüyle doğru olduğunu ortaya koydu (solda).

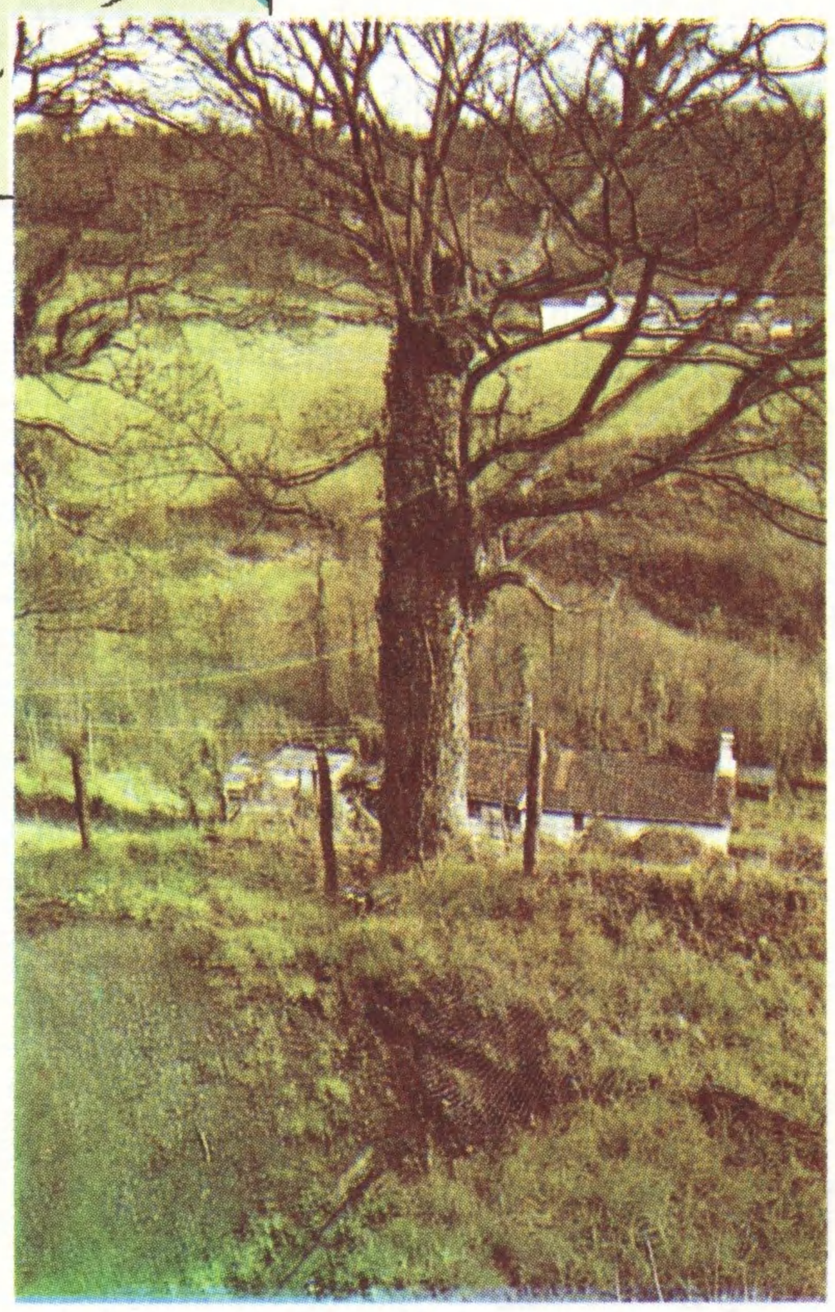

Büyücü kadının evi olan Hole Mill'in, Hole House' dan görünümü. Bu nokta Lethbridge'in hayaleti gördüğü noktadır. Ayrıca yeraltı kaynağının üzerinde durduğunda da garip bir hisse kapılmıştı. Daha sonraları bu iki deneyimin birbiriyle ilişkili olduğunu saptadı (sağda).

Piskopos Leonidas Polk. Piskopos 1840'larda Profesör Joseph Buchanan'ı ilginç yeteneğiyle oldukça şaşırtmıştı. Pirinç madenini karanlıkta parmak uçlarıyla dokunarak tanıyabiliyordu (altta).

Büyücünün evinden geçen kaynak

Tom, daha sonra kaynağı keşfetmeye ve nereye dek uzandığını bulmaya karar verdi. Sonuç, şüphelerini doğruluyordu. Kaynak dik bir açı yaparak büyücü kadının evinin yanından geçiyordu. Grili yaşlı kadın da tam kaynağın üzerinde duruyordu. Tom da akan suyun manyetik alanına girdiğinden hayaleti görebilmişti. Ancak kaynağın birkaç metre uzağında duran kadın hiçbir şey görmemişti.

Bant kaydı

Böylece Lethbridge'in yanıldığı ortaya çıktı. Grili yaşlı kadın başka birinin zihninden yansıyan bir görüntü değildi. Ya da bir yıl sonra tekrar gelen bir hayalet de değildi. Bu bir tür bant kaydıydı. Ancak bu kez siyah-beyaz bir video kaydıydı. Tıpkı yıllarca önce arkadaşının Cambridge'deki odasında gördüğü avcı gibi...

Yoğun duygular kaydediliyor

Ancak suyun güç alanının yalnızca kötü ve hoş olmayan duyguları kaydedebileceği diye bir durum yoktur. Yaşlı kadınının görüntüsü kayda alındığında, çok mutlu ya da heyecanlı olabilir. Veya belki de o noktadan o denli sık geçiyordu ki, sonunda görüntüsü orada kaydedildi.

Piskoposun "gören" parmakları

Lethbridge'in hayalet teorisi için ne kadar kanıt vardır? Olayı incelemeye başlarken, bu teorinin yeni olmadığını ifade etmek gerekir. Amerika'da 1840'larda **Joseph Rodes Buchanan** adlı bir profesör, piskopos **Polk** kendisine başvurduğunda şaşırmıştı. Piskopos Polk, karanlıkta parmaklarıyla pirinç madenine dokunduğunda onu tanıdığını söylüyordu. Dokununca ağzında hoş olmayan bir tat algıladığını ifade ediyordu.

Prof. Buchanan, piskoposla bir deney yaptı ve piskoposun doğru söylediğini anladı. Sonraları öğrencilerinin bazılarının da bu garip yeteneğe sahip olduğunu keşfetti. Aslında, bazılarında bu yetenek öylesine gelişmişti ki, kahverengi kâğıda sarılı farklı maddeleri bile ayırabiliyorlardı. Prof. Buchanan, sinirlerin bir güç alanı oluşturduğunu düşündü. O, bunu "sinir manyetizması" olarak adlandırdı. Bu güç parmak uçlarından çıkıyor, ve ekstra bir duygu gibi iş görüyordu.

Mektubu yazanı algılama

Onu gerçekten şaşırtan ise başka bir olaydı. Duyarlı olan kişilerden bazıları, ellerini kapalı bir mektuba tutuyorlardı. Sonra onu yazan kişiyi tarif ediyorlar ve hatta yazdığı zamanki ruh halini de anlatıyorlardı. Buchanan bu olayı şöyle açıkladı: Bütün cisimler bir ışınım çıkarıyorlardı (Bu güç alanının başka bir anlatım şeklidir). Bu ışınımlara insanların duyguları kaydedilebiliyordu. Böylece Prof. Buchanan, Lethbridge'in teorisine yaklaşık 100 yıl evvel değinmiş oluyordu.

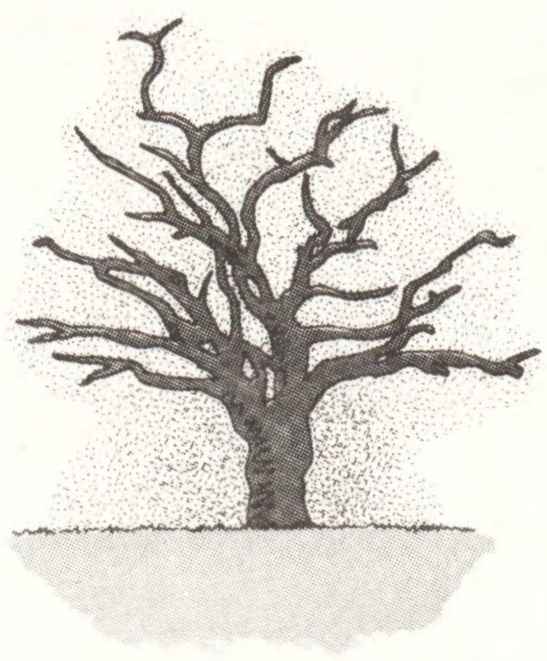

Bir çatal dal ile saptanmış olan, bir ağacın ruhsal alanı. Noktalanmış yerler güç alanının sınırlarını gösteriyor. Bu güç alanı bir radyestezist tarafından saptanabiliyor (üstte).

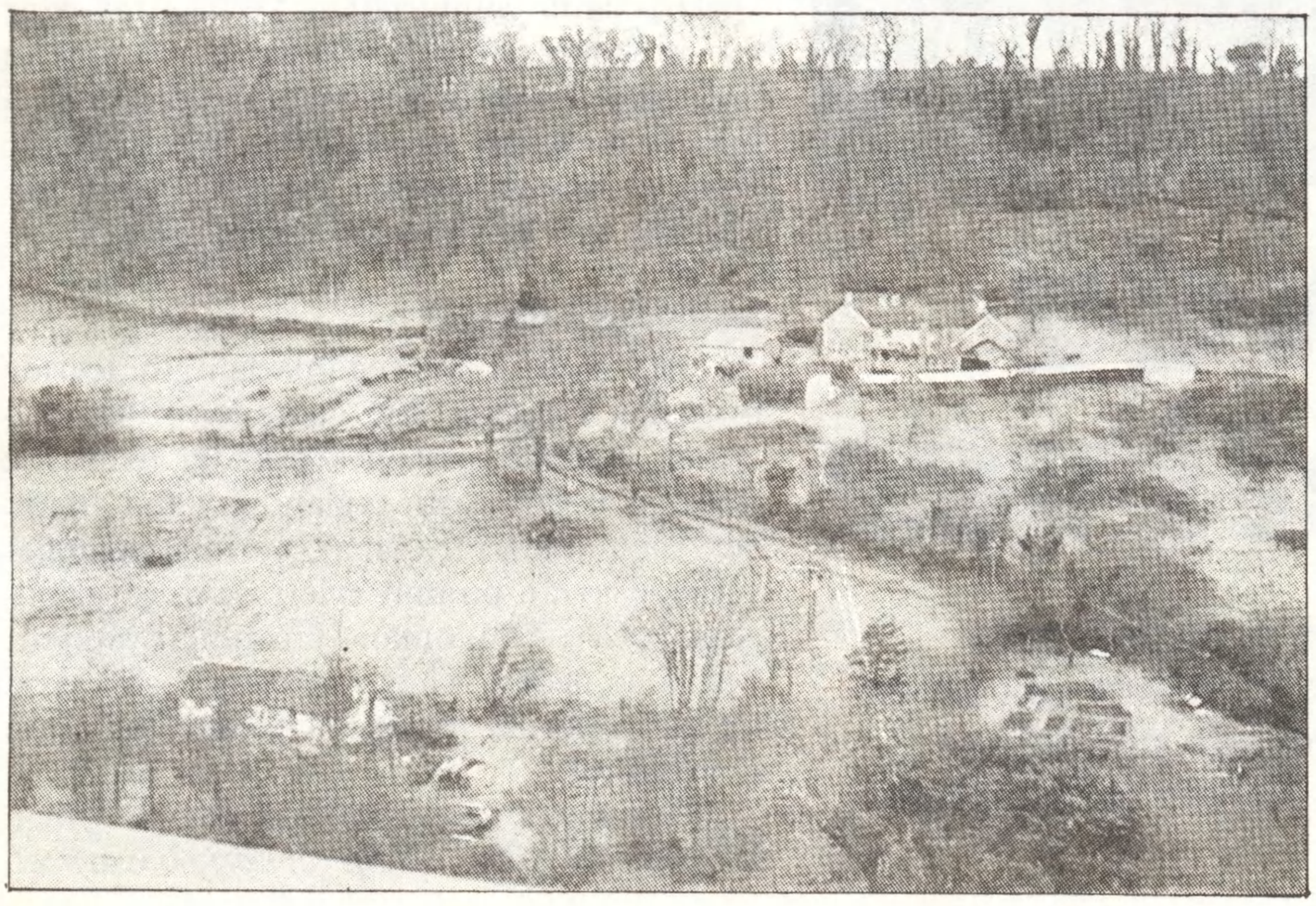

Devon'daki Hole Mill ve Hole House. Hole Mill, Lethbridge'in komşusu olan "yaşlı büyücünün" ya da "bilge kadının" eviydi. Onun yetenekleri, Lethbridge'i bu tür paranormal olayların araştırılmaya değer olduğuna ikna etti. Hole House, Tom, Cambridge' den ayrıldıktan sonra onun evi oldu. O, psişik olaylardaki teorilerini 1971' deki ölümüne dek geliştirmeye devam etti (altta).

Jeoloğun deneyleri

Prof. Buchanan'ın bir arkadaşı, bu teoriyi daha da geliştirdi. **William Denton** bir jeoloji profesörüydü. O şöyle bir deney yaptı: Önce Hawaii'den alınmış volkanik bir taşı kâğıda sardı. Ardından tanıdığı ve özel olarak bu iş için seçtiği duyarlı bir kişiye seslendi. Bu kişi, derhal mavi denizlerin ortasında bir ada ve patlayan bir volkan hayali gördü. Aynı şekilde eline buzlucam görünümünde bir kireçtaşı verildiğinde bu kez de taş derin buzlara gömülmüş olarak zihninde canlandı. Küçük bir meteor parçası ise, parlak yıldızlarla dolu bir uzay görünümü oluşturdu.

Geçmişi görmek

Prof. Denton bütün bunlardan öylesine etkilenmişti ki, yeni ya da unutulmuş bir insan yeteneği keşfettiğine inandı. Ona göre, bir gün bu yetenek sayesinde insanoğlu geçmişe, şimdi bizim teleskopla yıldızlara baktığımız gibi, bakabilecekti.

Psikometri olgusu

Prof. Buchanan, ve Prof. Denton, bu garip yeteneği psikometre (Bkz. sayfa 446) olarak adlandırdılar. Bu olay birkaç yıl bilim dünyasında kayda değer bir heyecan uyandırdı. Sonra **Darwin, T.H.Huxley** ve diğer bilim adamlarının teorileri tartışılmaya başlandığında, bilim dünyası daha şüpheci olmaya başladı. Psikometri de arada unutuldu gitti...

Sir Oliver Lodge ne diyor?

Ruhsal araştırmalarla ilgilenmek cesareti gösteren bir bilim adamı, Sir **Oliver Lodge** 1908'de şöyle yazıyordu:

"Örneğin, hayaletli bir evi ele alalım... Odalardan biri, geçmişte olmuş bir trajediye sahne olmuştur. Bu trajedi de hayaletler tarafından hâlâ sürdürülmektedir. Psikometri hipotezine göre, orijinal trajedinin o bölge tarafından adeta fotoğrafı çekilmişti. Çünkü bu trajedinin oluşturduğu duygular son derece yoğundu."

Paranormal teorinin bir bölümü

Böylece Lethbridge'in teorisinin çok orijinal ve olağanüstü olmadığı düşünülebilir. Ancak bu saptama hatalıdır. Çünkü bu görüş, çok daha önemli ve kapsamlı olan paranormal teorinin yalnızca küçücük bir bölümüdür.

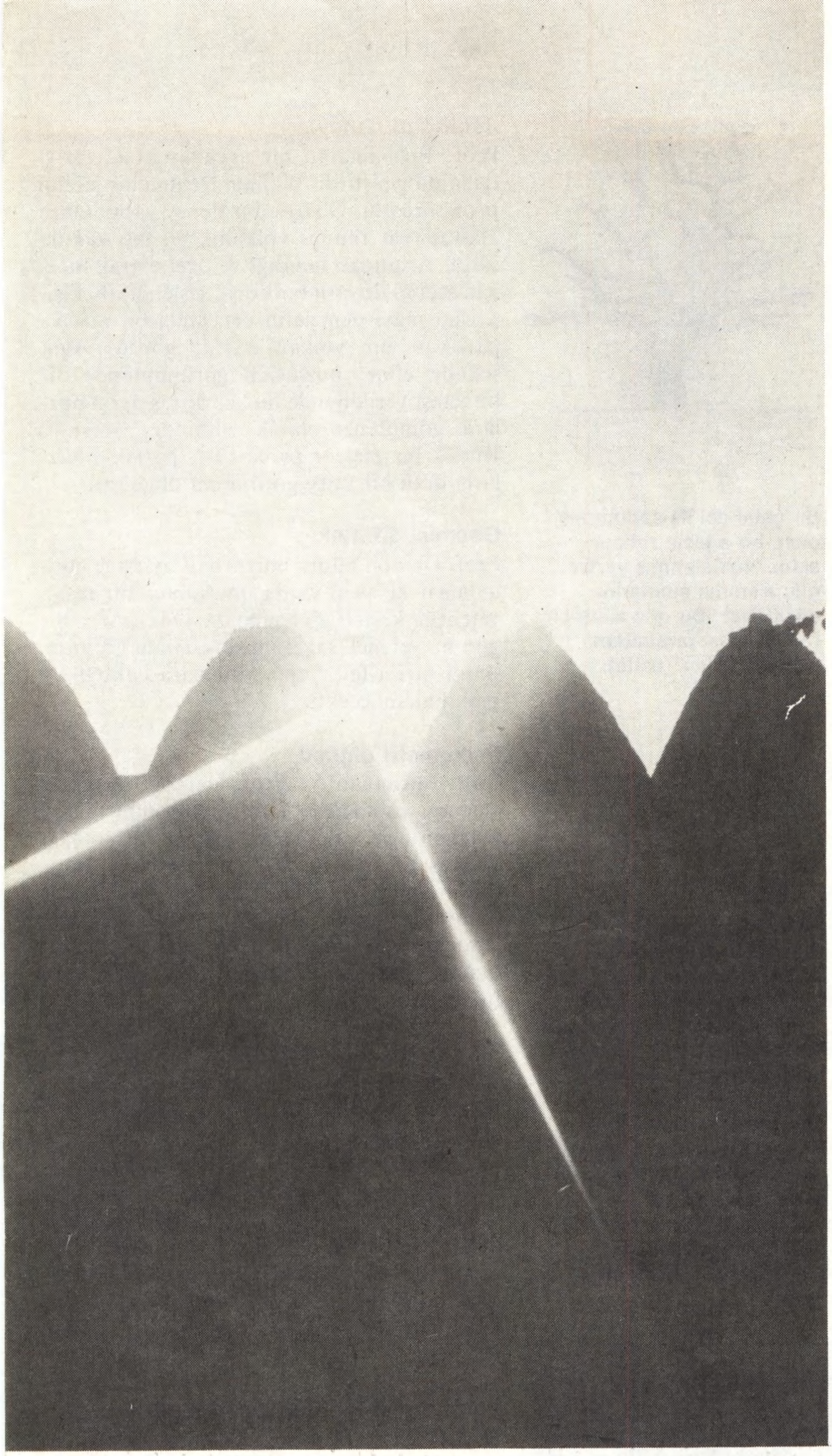

Harran'ın da piramitleri var

Şanlıurfa'nın Harran kasabasında garip biçimli evler bulunuyor. Bu kerpiç evciklerde, yaşayanların çok farklı inançları var. Evcikler, şaşılacak derecede piramitlere benziyorlar. Arkadaşımız Ata Nirun, Harran'daki piramit evleri inceledi.

HARRAN, Güneydoğu Anadolu'da Şanlıurfa'nın 40 km güneydoğusunda, eski bir şehir kalıntısı. Şimdi, Akçakale ilçesine bağlı bir bucak. Son yıllarda buraya, Altınbaşak da deniyor. Tahıl ekimine çok uygun bir toprağı var. İnanışa göre, Harran ve civarı **Âdem Peygamber**'in dünyaya indikten sonra, çiftçiliğe başladığı yer. Halk, toprağın bereketini bu inanışa bağlıyor.

Bu verimli arazide bulunan, Harran ya da Altınbaşak kasabasında çok garip yapılar görülüyor. Karşıdan toplu olarak bakıldığında, bir yığın kümbet biçiminde şekiller göze çarpıyor. Ya da, milyarlarca arının evi olabilecek, kovan biçimli tepecikler. Evcikler, birer koni biçiminde, tekli, ikili, üçlü ve beşli gruplar halinde yapılmışlar. Gerek tek koniler, gerekse gruplar, dikdörtgen veya kare biçimi alçak yapıların üzerinde duruyorlar. Önlerinde birkaç tane küçücük pencere bulunuyor. İlk bakışta bunların, içlerinde yaşanan evler olduğu düşünülüyor.

Yiyecekler korunuyor

Evet, bu evlerde yaşanabilir ama yöre halkı bunları daha değişik amaçlar için kullanıyor. Buralarda, yiyeceklerini depoluyorlar. Harran Türkiye'nin en sıcak yerlerinden. Yaz aylarında, sıcaklık 45 dereceyi aşıyor. Bu sıcakta, insanın bile ayakta durması çok güç. Fakat et, süt, yumurta, sebze ve meyve gibi yiyecekler bozulmadan korunuyorlar, nerede mi? İşte, o garip yapılı evciklerin içinde...

Konik kümbetlerin içleri hayret edilecek kadar serin, sanki bir soğuk hava deposu gibi. Harranlılar da, çok sıcaktan bunaldıkları zaman bu garip yapılara girip serinliyorlar. Kışın ise soğuk aylarda tam tersi bir durum ortaya çıkıyor. Evciklerin içi ocak oluyor, sanki bunların sıcaklığı dünyaya bağlı değilmiş gibi. Ama, konik dar piramit evlerin ilginç özellikleri, bu kadarla bitmiyor.

Hayvanlara da yarıyor

Tavuklar, piramitlerde daha çok yumurtluyorlar, hatta yumurtadan kesilen tavuklar tekrar yumurtlamaya başlıyorlar. Koyun ve ineklerde de aynı belirtiler görülüyor. Geceleri burada bırakılan hayvanların sütleri artıyor. Kısacası, yiyecekler uzun zaman bozulmadan taze kalıyor, hayvanların verimi artıyor.

Neden yapıyorlar?

Bir diğer ilginç olay, soğanlarla ilgili. İçeride bırakılan soğanlar kısa zamanda filiz veriyorlar. Aslında, olay pek o kadar benzersiz değil, aynı yararların sağlandığı daha birçok yer Anadolu'da var. Ama onların tümü doğal yerler. Harran piramit evleri ise doğal değil, yapay evler. Yani onları Harranlılar yapıyor. Peki ama neden? Ya da, Harran köylüleri bu tip garip yapılar yapmayı nereden akıllarına getirmişler?

Cevap çok kısa ama çok düşündürücü. Diyorlar ki: *"Bize, bu tip yapıların böyle özel-*

likleri olduğunu babalarımız öğretti, onlara dedeleri öğretmiş, onlara da atalarımız". Peki, konik veya piramit yapıların, özel ortamlar yarattıklarını bilen bu atalar kimler acaba?

Harran, Şanlıurfa'nın kazalarından. Buranın en önemli özelliği piramit evcikler. Harranlılar bunları yapmayı atalarından öğrenmişler (üstte ve sağda).

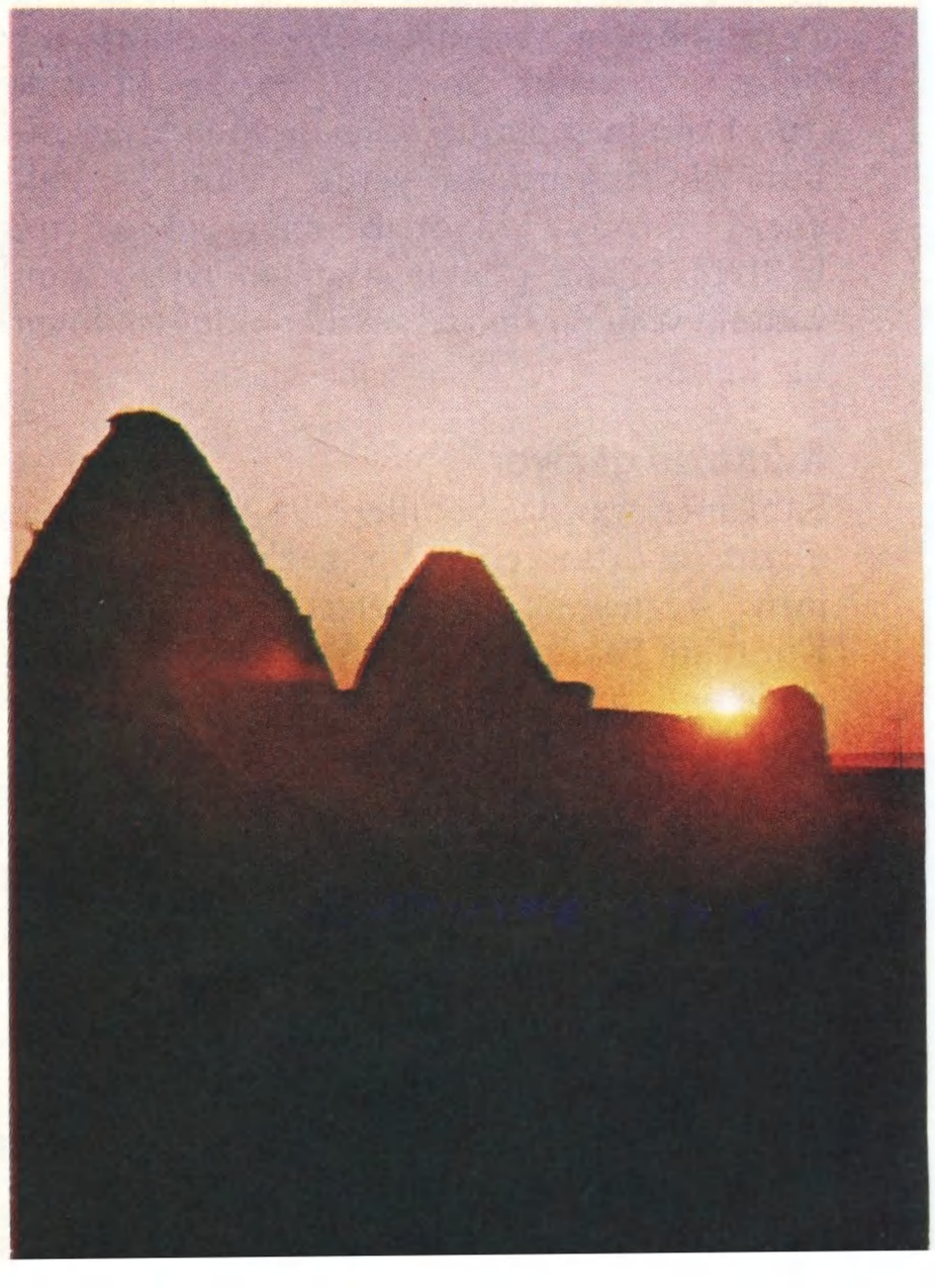

Tanrı Sin'e giden yol

Harran'da bilinen en eski yaşam, MÖ 2000 ile MS 1300 arasında. O dönemde, Harran, İsa öncesi putperest çağın en önde gelen kentlerinden. Çivi yazısına göre, Harran adı "yol" anlamında. Arkeologlara ve tarihçilere göre, bir ticaret merkezi olduğu için kente bu ad verilmiş. Bu düşünce biraz şüpheli çünkü Harran'ın asıl önemi, Ay Tanrısı Sin adına yapılan tapınaktan geliyor. Yani, Harran o çağda, bir ticaret yolu olarak değil de, Tanrı Sin'e ulaşım yolu olarak ün kazanmış.

Kozmik enerji

Ay Tanrısı Sin, Sümerlerin en büyük kozmik Tanrısıydı. Güneş Tanrı **Şamaş** ile Yıldız Tanrı **İştar**'ın babasıdır. Evren Tanrı ve Tanrıçası **Enlil**'le, **Ninlil**'in oğludur. Tevrat'ta da

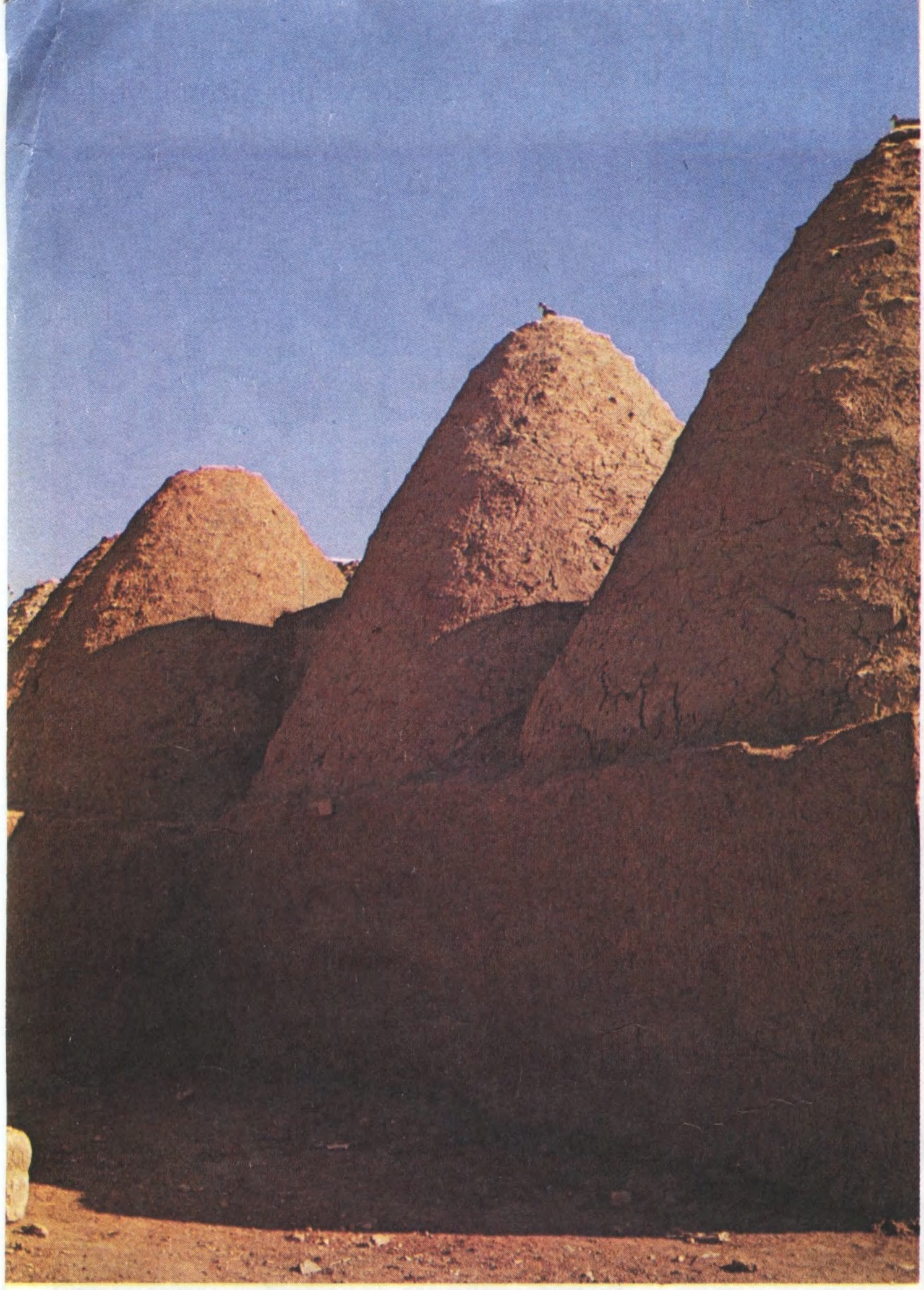

ondan söz edilir. **İbrahim Peygamber**, Sin egemenliğinde olan Ur bölgesinden çıkar.

Günümüz inancında ise, İbrahim Peygamber'in yaşadığı bölge, Şanlıurfa ve Harran yöresidir. Sonuçta, Harran, kozmik Tanrı Sin'in tapınma ve ayin yoluyla insanlarla ilişki kurduğu yerdir. Yani kozmik enerji, dünyaya akıyor. Bu enerjiyi toplayıp, belli bir alana odaklaştıran en iyi formun piramit veya piramitsel şekiller olduğu bilinen bir konu.

Harran'ın piramit evcikleri, hayvanları ve bitkileri verimli kılıyor. İnsanlar yazın bunlarda serinliyorlar, kışın da ısınıyorlar.

Kuran'da geçiyor

Sabienler ya da Sabiiler, 9. yüzyılda El-Cezire'de ortaya çıkan bir mezhebin taraftarları. Yerleşim merkezleri ise, Harran. Kuran'da Bakara (2:62) ve Hac (22:17) surelerinde onlardan söz ediliyor. Sabiilikte tek bir din inancı yok; yarı Yahudi, yarı Hıristiyan sayılıyorlar.

Harran Sabiileri, yıldızlara tapıyorlar. Yarı düşünür ve yarı peygamber, yarı Yunan ve yarı Yahudi nitelikli Azimun (Yunanca, Agathodaimon) yani iyi Şeytan, **Âdem**'in üçüncü oğlu **Şit,** Yunanlı **Orfeus** ve **Hermes (Hz. İdris)** inandıkları bazı peygamberler.

Daha fazla bilgi için:
Mysteries of the World/*Ian Wilson*/Lyric Books/London-1979.
İslam İnançları Sözlüğü/*Orhan Hançerlioğlu*/Remzi Kitabevi-1984.
Mısır'ın Ölüler Kitabı./Çev. *Suat Tansuğ*/Ruh ve Madde yay./İst. 1984.
Egyptian Magic/*E.A. Wallis Budge*/RKP Books/London-1975.

Hz. İbrahim ve **Hz. Yahya** (Vaftizci), diğer önemli peygamberler. Sabiiler, Allah'a ulaşmak için bedensel ve ruhsal temizliğin şart olduğuna inanırlar. Allah (Ulu Ruh) dışında tüm evren, ruhlarca yönetilir ve bu ruhlar yedi gezegende otururlar. Allah'a ulaşmak için, değişimler ve ruhsal yükselmeler gerekir. Bu değişimler, insanın çıkması gereken basamaklardır. Hem yıldızları ya da ruhların bulunduğu gezegenleri izlemek için, hem de ruhsal yücelmeyi sembolleştirmek ve kozmik enerjiden olumlu bir biçimde yararlanmak için, piramit tipi yapılarda yaşamak insan için yararlıdır.

Piramitin sakladığı

Piramit kültürü megalitik kültürlerde ve Avrupa folklorunda saklı olarak görülür. Analık yönünden, dünyayı sembolize eder. Piramit biçimli yılbaşı çamları ve süsler, geçmişten kalan izlerdir. Yine bu kültüre göre, piramit içi boş, oyuk bir dağdır. Çünkü o, büyük anadır, içinde enerjiyi ve yaşamı saklar. Bu dağda, atalarımız oturuyordu, orası bizim asıl dünyamızdır.

Doruğa çıkmak

Uzman **Marc Saunier**'e göre, piramit şekliyle, farklı formların bir sentezi ifade edilir. Temel karedir ve dünyayı simgeler. Doruk, her şeyin bitiş ve başlangıç noktası olan, mistik merkezdir. Doruk, temele doğru ilerlerken, alevi veya ateşi sembolize eder. Vahiy, idrak ve yaradılışın yani ilahi gizemin tümü, piramitin içinde gizlidir.

Piramitte amaç doruktur, ama buraya varış için basamaklar gerekir. Mısır inancında, dokuz basamaktan geçilerek, ilahi titreşime evrensel uyum sağlanır. İslamiyette, Hz. Muhammed, Miraç'ta bir merdiven görür ve Allah'a ulaşmak için tırmanır. Kosmosa girilir, Miraç, Ruh'a yükseliş yoludur.

Piramite tırmanmak

İtalyan mistik **Bettini,** piramitin insan yaşamını ruhsal yüceliş olarak sembolleştirdiğini, 1477'de yazdığı **"Aziz Tanrı'nın Dağı'nın Kitabı"** adlı eserinde anlatır. İnsan manevi yücelişe uymalıdır, piramitin her basamağının özümü gerekir. Bu basamakların anlamları ve koşulları şöyledir; 1. Alçakgönüllülük, 2. Akıl, sağduyu, 3. Ölçülülük, ılımlılık, 4. Sabır, metanet, 5. Adalet, 6. Huşu, hayranlık, 7. Lütuf, rahmet, 8. Bilgi, marifet, 9. Düşünce, amaç, 10. Anlayış, idrak, 11. Hikmet, bilgelik.

Bu manevi basamaklar, piramit dağın bir yüzündedir. İnsan, hangi yüz onun için seçilmişse, doruğa doğru oradan tırmanır. Zaten sonuçta amaç, dorukta Tanrı'nın huzurunda herkesin buluşmasıdır. Orada, Peygamberler ve melekler insanoğlunu beklemektedirler.